

røde g arde

AVISA TIL R D UNGDOM

NR. 3 1976 PRIS: KR 2,-

1. mai
Angola
intervju med JCE (n-1)

RØDE GARDE

Avisa til RØD UNGDOM
 Boks 2046
 Grunerløkka, Oslo 5.
 Postgiro 20 60 68.
 Abonnementspris kr. 20,- pr. år.
 RØDE GARDE kommer ut
 med 9-10 nr. pr. år.
 Redaktør og ansvarlig utgiver:
 Erling Maartmann-Moe.

Jøtul-arbeiderne viser vei

Partisekretær *Leveraas* i det Kongelige norske Arbeiderpartiet trodde nok at hans ville og løgnaktige utkjør mot streikestøttekomiteene skulle legge kjøper i hjula for de som ville reise kamp mot det ynkelige og forræderiske opplegget for tariffoppgjøret som LO har servert. Men det tok ikke mange ukene for hans utspill ble satt på prøve og grundig avvist: Jøtul-arbeiderne gikk til full streik mot en råttne bedriftsledelse og for å få tatt inn igjen en usaklig oppsagt fremmedarbeider.

Jøtul-arbeiderne sto på med sin streik, tross tillitsmennene i Oslo Jern og Metall sitt forræderi, tross hetsen mot streikestøttekomiteene, tross Arbeiderbladets sinnssyke påstander om at streiken var planlagt og regissert av AKP (m-l) flere måneder i forveien.

Og støtten til Jøtul-streiken blir større enn til noen annen streik på lenge: Penger og støtteuttalelser strømmer inn

fra fagforeningene, streikestøttekomiteene gjør en kjempejobb og allerede den første uka er målsettinga nådd: 105 000 kr. til de streikende, alle får fullt streikebidrag, og APs forsøk på å sulte ut de streikende er slått til bakken.

Her ligger *Leveraas* sitt dilemma: Hensikten med hans ville utkjør er å hindre kamp. Men det er umulig, og når kampen reises, blir det ennå tydeligere for de streikene hvem som er deres venner og hvem som er deres fiender. Sjelden har AP og LO-toppene blitt stilt i et så grelt lys som under denne konflikten. Jo villere de kjører ut med hets, jo mer de skryter av sin »uforbeklagte støtte til streiken (for han har brutt ut)», jo hardere blir også tilbakeslagene når de står der med buksa nede, avslørt og feid til side av de streikende.

Jøtul-streiken lover godt: For det første viser den at arbeidsfolk trosser hetsen og går til streik for sine krav, for

det andre er den et klart bevis på at *Leveraas* har all grunn til å forsøke å spre mistillit til streikestøttekomiteene: De er uunnværlige redskaper for arbeidsfolk i Norge i dag som går ut i kamp, for LOs streikekasser er bak lås og slå i Landsbankens hvelv. Og om noen skulle ha tvilt på det: Pengene kommer fram til de streikende, noe som setter enda flere grå hår i hodet på AP-toppene.

Dette lover bra foran tariffoppgjøret: Jøtul har med sin streik vist veien, kampens vei mot classesamarbeidet, og vi er godt rusta til å bære enda større konflikter for framtida med et svært nett av streikestøttekomiteer.

**STÅ PÅ DE LOKALE KRAVA – REIS KAMPEN MOT KRISEFORLIKET I TARIFFOPPGJØRET!
 BLI MED I STREIKESTØTTEKOMITEENE!**

STK har bevilga kr 100,- til Rød Ungdom

Telefonsentralmontørenes fagforening ved Standard Telefon og Kabelfabrikk i Oslo har på sitt årsmøte den 27/2 i år vedtatt å bevilge kr. 100,- til Rød Ungdoms

faglige arbeide. Vi takker for bevilgningen og lover at den vil bli til nytte i å utbre kamplinja blant unge arbeidere for at stadig flere skal følge telefonsentralmontøre-

nes eksempel og bruke streikevåpenet mot LO-toppens classesamarbeidslinje!

Årsmøtet vedtok dessuten en skarp uttalelse mot suspen-

sjonene av styret i Sosiale Etaters Fagforening i Oslo, og bevilga 200 kroner.

RØDE GARDE er avisa til Rød Ungdom og kommer ut ca. 10 ganger i året. Abonnement koster kr. 20,- pr. år og kan bestilles ved å sette inn beløpet på postgiro 4 79 21 31, boks 2046, Grunerløkka, Oslo 5.

Redaksjonen i Røde Garde har fast kontortid hver mandag fra kl. 17 på tlf. 35 32 62, men kan ofte nås på telefon i vanlig kontortid hver dag ellers også. I kontortida mottar vi med glede tips om stoff, nyheter og meldinger.

Du kan støtte avisa på andre måter også, f.eks. ved å bli

KOMMISJONÆR

Det betyr at du mottar et visst antall aviser av hvert nummer et du selger på hjemstedet eller på arbeidsplassen. Betaling skjer på etterskudd, men så raskt

som mulig, til pg.20 60 689, samme adresse som ovenfor. Du bestemmer sjøl hvor mange aviser du vil selge. Eller du kan bli

**RØDE GARDE –
 KORRESPONDENT**

Det vil si at du bidrar med artikler, ideer og stoff fra hjemstedet eller arbeidsplassen som du jevnlig sender inn til oss. Hvis du skriver til Røde Garde og melder deg som korrespondent, vil du få en stensil som sier mer om dette, hva det innebærer og hva slags stoff vi er interessert i. Vi ønsker flest mulig korrespondenter fra hele landet, så det er bare å melde seg!

KRITIKK OG INNLEGG

Sjøl sagt er vi også interessert i kritikk til avisa, ideer til artikler og debattinnlegg i forbindelse med saker vi tar opp. Om du prøver deg på å skrive ei novelle e.l. er vi også interessert i det.

La oss få høre fra deg!
 Røde Garde, boks 2046, Grunerløkka, Oslo 5. tlf. 35 32 62.

KUPONG:
 Jeg ønsker å abonnere på Røde Garde i ett år, og betaler kr. 20,- når jeg får første nummer i posten.

Navn:

Adresse: Postnummer: . . .

alle unge sympatisører av AKP(m-l) inn i Rød Ungdom!

– Røde Garde har hatt en prat med formannen i AKP(m-l), Pål Steigan, for å høre litt om Partiets syn på den kampanja som Rød Ungdom nå har satt i gang for å verve et stort antall nye medlemmer i løpet av våren.

– I den siste tida har vi hatt en kraftig økning av Partiets oppgaver fordi AKP(m-l) har vært i stand til å bli en ledelse og gå i spissen for arbeiderklassens kamper. Disse nye oppgavene krever at den kommunistiske bevegelsen som også Rød Ungdom er en del av styrker seg og verver nye folk. Skal vi fortsette framgangen i f.eks. 1. mai-arbeidet og streikestøtta så er vi nødt til å bli flere.

– Hvorfor er det spesielt viktig å få med ungdom?

– Unge folk er lettere å mobilisere og griper fort riktige paroler og evner å sette dem om i handling. Det har lenge vært en svært positiv ting ved ungdommen i Norge, nemlig at den har vært meget aktiv i kampen mot USA-imperialismen, i solidaritetsarbeid med Indo-Kina osv. Borgerskapet og revisjonistene vil alltid prøve å skape forvirring blandt ungdommen fordi den er uerfaren, og derfor trenger vi langt flere organiserte ungdommunister på skoler og arbeidsplasser for å opprettholde denne positive egenskapen, samtidig som vi også bygger opp en like sterk anti-imperialistisk motstand mot den andre supermakta: Sovjet. Sovjet er i dag den mest aggressive supermakta, og den største truselen for en ny verdenskrig, men bevisstheten i Norge er ennå ikke stor nok om dette. Her har Rød Ungdom svære oppgaver foran seg, oppgaver som bare kan løses om vi blir større.

Det er en styrke ved ungdommen at den er lite påvirket av sosialdemokratisk klasse-

samarbeidsrøvl, og mange av de aksjonene som har vært har vist at ungdommen er militant og frampå. Men dette er ikke noe som varer evig, det må organiseres og tas vare på og ikke minst: Det trenger en ledelse.

– Uorganisert sympati er positivt og bra, men det er ingen kraft. Hvis denne sympatien skal bli en virkelig politisk kraft, må den være organisert. Å gå som uorganisert sympatisør er som å knytte neven i bukselomma –

som det er nødvendig for oss å løse, som f.eks. verdenssituasjonen. Bare da kan ungdommen oppfylle sin plikt som den mest aktive i revolusjonen i Norge, som ungdommen har vist seg i andre revolusjoner, i Albania og

Det har vært en stor styrke for arbeiderklassen i Norge at ungdommen har stått på i klassekamplinja og vært et arsenal og en reserve for arbeiderklassen. Det ville være en ulykke om den skulle bli et arsenal for reaksjonen. Bare en sterk ungdomsorganisasjon leda av Partiet kan hindre dette.

– Hvorfor er det spesielt viktig at de som sympatiserer med ml-bevegelsen organiserer seg i Rød Ungdom?

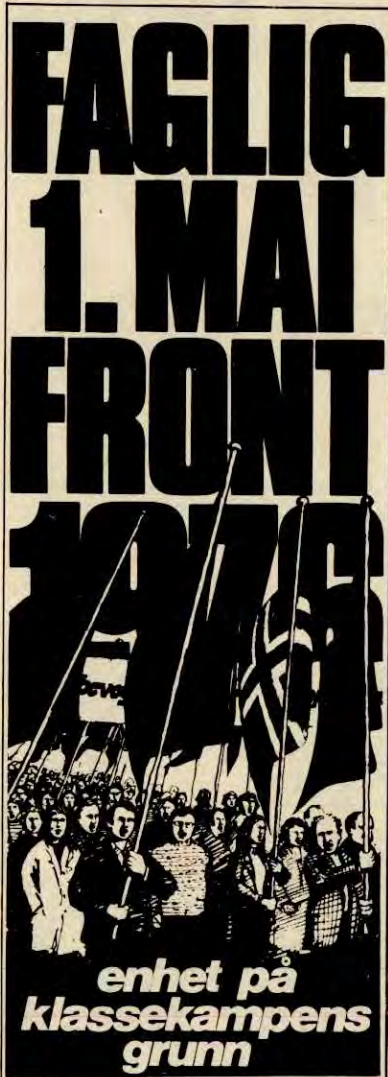
du har et riktig standpunkt, men du bidrar ikke til å forandre noe. Skal vi løse de svære oppgavene som står foran oss, må vi være organiserte. Organisasjonen har et virkelig ansvar overfor arbeiderklassen at det gjøres noe, at viktige kampsaker ikke blir liggende brakk. Og viktig: Det er bare gjennom organisert arbeid at en kan lære noe, skolere seg til å ta på seg flere og vanskeligere oppgaver, finne ut av flere kompliserte ting

Kina f.eks.

Til slutt vil jeg si at det finnes mange ungdommer som mener at AKP(m-l)s politikk er riktig. Deres plass er i Rød Ungdoms rekker.

Der vil de få anledning til å skolere seg i Partiets politikk, delta i alle de kampene som Partiet tar initiativ til og slåss for framgang for den revolusjonære linja i Norge.

FRAM FOR STOR KAMPMARKERING

Etter en kort pust i bakken ved årsskiftet har nå DNA/LO-ledelsen igjen kjørt igang en anti-kommunistisk hetskampanje. Aspengren, Steen og Leveraas bruker hver eneste anledning de har til å spre løgner og hets om »fremmedelementet AKP», — samtidig som de kommer med formaninger til arbeidsfolk om realisme og måtehold ved tariffoppgjøret. Siktemålet: Å sikre at kriseforliket med kapitalen går glatt igjennom. Men også: Å hindre oppslutning fra fagforeninger og fagorganiserte om klassekampetogene på 1. mai. DNA/LO-ledelsen vet at store faglig 1. mai-front-tog som retter seg mot klassesamarbeidet, vil være et kraftig slag mot krisepolitikken deres.

For de som har tenkt seg ut på gata 1. mai i år er det bare to muligheter: Å gå side om side med Aspengren og Nordli i et *regjeringstog*, — eller å slutte seg til den kampvillige arbeiderklassen i et klassekamp-tog. For progressive burde det ikke være noe problem å velge. Men la oss se på politikken bak de to togene.

DNA: TRYGGHET FOR ARBEID OG INNTEKT

Dette er APs motto for dagen. Vi må spørre: Er det trygghet for arbeidernes inntekt når LO-toppen legger opp til et samordna oppgjør for å hindre lønnskamp? Er ikke »kravet» deres om 6% lønnsstillegg ei rein gavepakke til kapitalen. Jo, det eneste vi kan være trygge for dersom LO-toppen får drive på i fred er at lønna til arbeiderne vil gå *ned*, og at profitten til kapitalen vil være sikra.

FAGLIG 1. MAI-FRONT: KAMP MOT DNA/LO-TOPPENS KRISEFORLIK MED KAPITALEN

Dette er klassekampetogenes svar på provokasjonene fra LO-ledelsen. Vi må gjøre som arbeiderne ved Orkla Saga: Skjære gjennom alt tåkepratet om at kapitalen ikke har mere penger i kassa. (Selskapet som eier Orkla Saga hadde et overskudd på 40 000 pr. ansatt). Stille skikkelig krav som gir lønnsøkning. Sette makt bak

kravene med streiker og aksjoner, selv om pampene i forbundsledelsen vil rase mot dette. — Det er den eneste linja som gir trygghet for arbeidernes inntekt, og det er den linja som må markeres på 1. mai.

DNA: ENHET I KAMPEN FOR ARBEID TIL ALLE

er den andre parolen som AP reiser. Arbeiderne i Aker-konsernet har fått merke hva denne parolen betyr i praksis. Først er Arbeiderpartiet med på å legge grunnlaget for oppsigelser og permitteringer med en oljepolitikk som setter arbeidsplassene i fare. Så når det kortvarige »oljeeventyret» er over prøver de å hindre kamp ved å suspendere revolusjonære fra fagforeningene, og ved å godta omskoleringer, ansettelsesstopp, og oppsigelser av enkelte arbeidere.

Ungdommen har også fått merke hva disse vakre ordene betyr i praksis. Isteden for å sikre folk jobber, prøver AP-regjeringa å skjule arbeidsløsheten ved å sende ungdommen på skoler, kurs, utplasseringer for lusne 31 kr.

SV og 1. mai

I år har SV-ledelsen svelga APs sure 1. mai-pille nesten uten å kny. Fiaskoen fra 1. mai i fjor frister ikke til gjentakelse og ledelsen går åpent inn i samarbeid med AP, et samarbeid hvor AP har bukta og begge endene. Det betyr ingenting annet enn at SV er med på å rettferdiggjøre regjeringas politikk. SV-ledelsens bidrag til samarbeidet med AP er parolen »Enhet i kampen for arbeid til alle». Denne parolen peker ikke klart ut hvem som er fienden og kan bare oppfattes som om regjeringa og LO-toppen virkelig slåss mot arbeidsløsheten. Og det er løgn fra ende til annen! Kort sagt: SV har inngått samarbeid om et *regjeringstog*.

Det har alltid vært et stort antall SVere som har vært imot samarbeidet med AP på 1. mai, og endel av dem har brutt med SV-ledelsens linje

og gått i klassekamp-toga, under hovedparolen »Enhet på klassekampens grunn». Er det mulig og riktig av SVere å gå i Faglig 1. maifront-tog? Ja, for SVere som virkelig mener at de er sosialister, som støtter klassekamp-linja og er mot

AP, så er det den eneste muligheten til å markere en bra politikk. Og vi mener at slike SVere absolutt bør gå i de røde togene og ikke i regjeringstogene, og at de sjølsagt er velkomne på lik linje med andre.

Å gå i regjeringstog av lojalitet med SV-ledelsen er å gå sammen med og støtte de som har ansvaret og makta

over utviklinga i Norge. Det er umulig for sosialister. Å gå tur i skogen er ingen løsning for den som tviler, det vil bare fungere som en støtte til APs opplegg. Den eneste utveien, og det er en meget bra utvei for progressive SVere, er å delta for fullt i klassekamp-togene.

KLASSE- GER 1. MAI!

dagen, underbetalt nødsarbeid osv. Og på tross av dette går tusenvis av ungdommer fremdeles ledige.

**FAGLIG 1. MAI-FRONT:
KAMP MOT DYRTID OG
ARBEIDSLØSHET! UNG-
DOMMEN KREVER
ARBEID NÅ!**

Det eneste som kan sikre arbeidsplasser til alle er at arbeidere og arbeidsløse ungdom organiserer seg til kamp. Da nytter det ikke å stole på at AP-regjeringa eller LO-toppen skal gjøre jobben. Tvert imot må kampen rette seg mot disse: Vi må kreve at regjeringa sørger for arbeid til ungdommen! Vi må jobbe for at fagbevegelsen skal gå konsekvent mot alle oppsigelser og permitteringer.

**DNA: FOR FREDELIG
SAMEKSISTENS – STANS
KAPPRUSTNINGEN**

Dette er en parole som Bresjnev og Ford gjerne hadde stilt opp under. Men Angola har vist at fredsprøtet til supermaktene er en stor bløff: De går ikke av veien for å blande seg inn i andre land, for å sikre sine interesser.

Parolen til AP følger opp om Bresjnevs fredsbloff, og er også et angrep på de undertrykte folkenes rett til å gjøre opprør mot imperialismen.

**FAGLIG 1. MAI-FRONT:
KAMP MOT DE TO IMPE-
RIALISTISKE SUPER-
MAKTENE USA OG SOVJET!**

På arbeiderklassens internasjonale solidaritetsdag må vi støtte opp om de kamper som føres mot imperialismen. Island, Spania, Tsjekkoslovakia og andre land trenger vår støtte i den heltmodige kampen de fører. Og dette må vi knytte sammen med kampen for norsk sjølrådrett, mot USA og Sovjets provokasjoner gjennom NATO, på Svalbard, i Barentshavet.

Sånn står motsetningene foran årets 1. mai. For alle progressive kan det ikke være noe annet alternativ enn: Slutt opp om Faglig 1. mai-front! Kamp mot krisepolitikken til DNA/LO-ledelsen! Enhet 1. mai på klassekampens grunn!

1. mai er viktig!

En viktig del av poenget med APs hetskampanje mot kommunistene er opplagt å skremme flest mulig fra å gå i klassekamptogene 1. mai. Hvorfor? Er det så farlig om noen tusen demonstrerer i gatene mot AP en gang i året? Ja det er det, svært farlig om en skal dømmes etter APs innsats i hetskampanja.

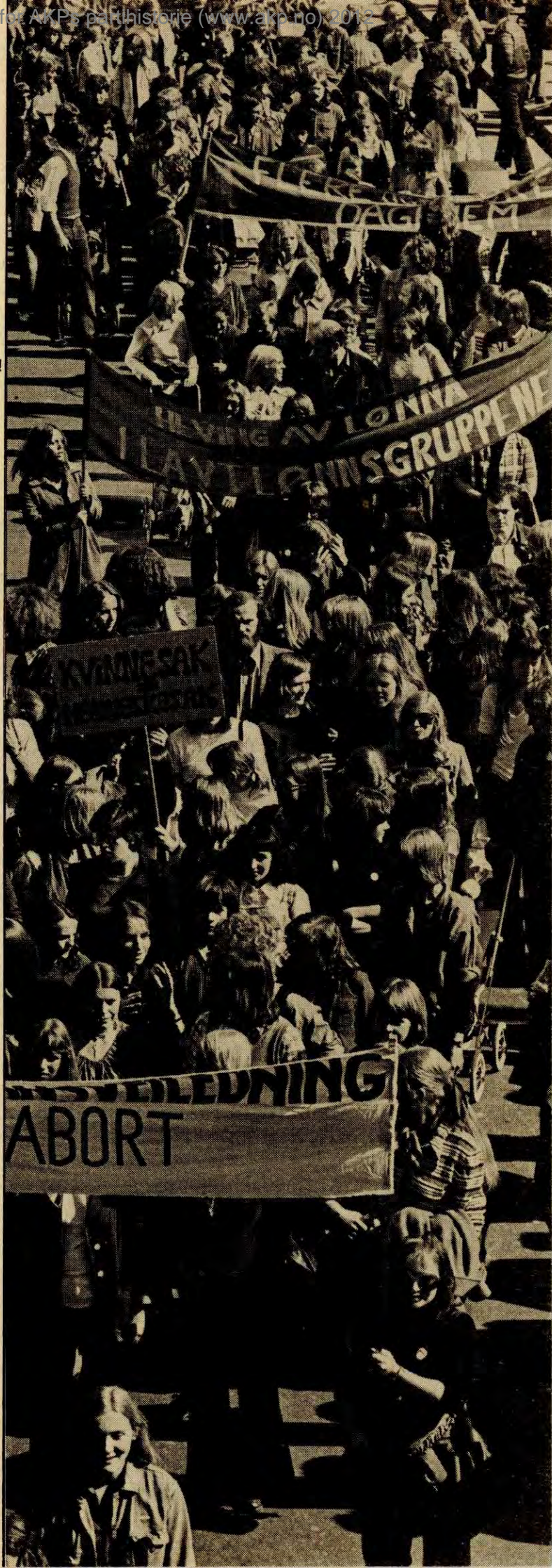
1. mai er en dag med nesten hundreårige tradisjoner som arbeiderklassens kamp- og solidaritetsdag. Fram til krigen var dette en dag for svære markeringer for klassekamp, mot classesamarbeid, for internasjonal solidaritet. Men i løpet av 50-åra lyktes det nesten for AP å begrave kampdagen, eller gjøre den om til en ufarlig festdag med balonger og is til barna. Med ml-bevegelsens framvekst og den stadig økende kampvilja i arbeiderklassen i slutten av 60-åra og nå i 70-åra er 1. mai gjenreist som kampdag. De siste gangene er faktisk AP

slått på gata mange steder, og absolutt når en regner landet til sammen.

Dette er en farlig trusel mot APs classesamarbeid fordi det kler av sosialdemokratens prat om det idylliske paradiset under deres trygge ledelse, og fungerer som en veggavis for arbeiderklassens og folkets kampkrav. Og ikke minst: Det viser styrken som klassekampinja har fått etter hvert.

Derfor er AP redde. Derfor truer de med suspensjoner og eksklusjoner av tillitsmenn og fagforeninger. Derfor sprer de løgner om at det bare er studenter som går i tog 1. mai. Derfor hetser de for å redusere oppslutninga om Faglig 1. maifront. For å mobilisere sjøl, det er langt vanskeligere for dem.

Og derfor skal vi ta hetsen som en utfordring og et bevis på at vi er på rett vei, og mobilisere til større tog enn noensinne!

Geir Christensen, YLI

Geir Christensen, kabelmontørlærling på Standard Telefon og Kabel, og sentralstyremedlem i YLI.

– Faglig 1. mai-front tar opp de sakene som er viktigst for arbeiderklassen i dag, som f.eks. kampen mot krisa og arbeidsløsheten. Jeg synes det er positivt at fronten samler alle de grupper av folket som har felles interesser i kampen mot monopolkapitalen. Viktig er det at de sakene som er sentrale for oss yrkeskoleelever og lærlinger kommer med. I Faglig 1. mai-

front-togene samles de som ønsker å slåss mot Schönbergkomiteens rasering av fagutdanninga, eller for demokratiske rettigheter.

I den kampen vi har ført på disse sakene har vi fått merke hvem som er de hardeste motstanderne av våre interesser. Det er Arbeiderpartiet som har ansvaret for den elevfiendtlige politikken vi slåss mot. Derfor må Faglig 1. mai-front rette seg mot politikken til AP, som er reaksjonens viktigste redskap i dag.

– AP ser ut til å intensivere

hetskampen sin fram mot 1. mai. Dere i YLI har opplevd en del av den samme hetsen.

– Ja, vi har sett hvilke metoder AP-ledelsen tar i bruk for å svekke vår kamp. De vet at de ikke kan vinne fram med argumenter på sak. Derfor sprer de hets, løgner, påstår at YLI blir «misbrukt av de røde», og oppfordrer skoler til å melde seg ut. Dette gjør de fordi de har sett at den virksomheten YLI driver er en trussel mot deres politikk. På samme måte er

det foran 1. mai i år. AP kjører på med løgner om AKP og streike støttebevegelsen, for å «skremme» folk vekk fra klassekamptogene på 1. mai. Dette rammer ikke bare AKP, men alle arbeidere i kamp. Måten vi må møte dette på er at flest mulig må gå aktivt ut i arbeidet for store 1. mai-tog. Vi må svare på hetsen, diskutere med folk og jobbe for at flest mulig kommer på gata 1. mai.

Olaf Winther, veteran

Olaf Winther har skrevet under et opprop til støtte for Faglig 1. Mai Front-toget i Trondheim. Han jobber i dag på Trondheims Mekaniske Verksted. Olaf Winther har lang erfaring i 1. mai arbeid. Det første klassekamptog han deltok i, var i 1925. Også i dag støtter han klassekamptog, og i de seinere åra har han gått aktivt inn for Faglig 1. Mai Front.

RØDE GARDE: Du har lang tids erfaring i klassekampen og i 1. mai-arbeid. Kan du fortelle litt om det.

Olaf Winther: Jeg ble med i pionerbevegelsen i NKP i 1925 og deltok i barnetogene i Trondheim fra da av. Arbeidsfolk den gang ville at ungene deres skulle gå i tog den dagen, for det var vår dag. 17. mai var ikke så viktig. Togene var store, og vi hadde oppmarsj fra forskjellige plasser her i byen før vi slutta oss sammen til ett tog.

I togene våre var det blant annet aktiv deltagelse fra folk i arbeideravholdsforbundet og fra aktive idrettsutøvere. Disse deltok i sine klubbdrakter, og ofte deltok hele klubber under klubbmerkene sine. Jeg jobbet med, og gikk i, klassekamptogene helt til jeg dro til sjøss i 1935. Til sjøss hadde vi ingen markering av 1. mai, og det var sjelden vi var i havn en 1. mai.

RØDE GARDE: Du har både vært med i NKU og NKP i mange år. I dag tar du

skarp avstand fra revisjonistene i NKP og velger klassekamptog.

Olaf Winther: Jeg var med på å bygge opp et lag av NKP på Trondheims Mekaniske Verksted etter krigen. Så dro jeg til sjøss igjen i 1952 til 1966 og da jeg kom hjem igjen hadde jeg ikke noen kontakt med NKP mer.

Partiet står i dag for forræderi mot arbeiderklassen. Det at NKP nå går i tog med DNA viser bare at partiet understøtter politikken til regjeringa.

1. mai skal være en markering av arbeiderklassens krav. Faglig 1. mai Front-toget er det eneste toget som markerer dette. Vi demonstrerer også for å vekke arbeiderklassen til kamp for kravene sine.

RØDE GARDE: Vil du til slutt si noen ord om ungdommen og 1. mai?

Olaf Winther: Jeg har alltid ment at det er spesielt viktig å trekke med ungdommen i politisk aktivitet. Framtida tilhører dem, og de skal utvikle seg til å bli flinke klassekjemper. I dag er vi inne i en krisetid og store deler av ungdommen går arbeidsløs. Etter krigen hadde vi en viktig parole som het: Rett til arbeid. Det kravet stiller vi også i dag.

Ungdommen må demonstrere for kravet, og spesielt på 1. mai.

RØDE GARDE skal komvjuet med et dikt Olaf me tilbake til Olaf Winther i Winther fortalte oss at de etter seinere intervju. hadde brukt mye før krigen:

Vi vil avslutte dette inter-

Marsj, marsj, marsj og marsj.
Herr Quisling vi kjenner kolør.
Marsj, marsj, marsj og marsj,
spion og provokatør.

Vi vet hva den herskende klasse vil by.
Vi så det på Menstad, vi ser det på ny.
Det som skjedde vil aldri bli glemt.
Når lønns-slaven kjemper for frihet og brød,
en Quisling vil svare med kuler og død
fra et kongelig norsk regiment.

Røde Ungdom løft dine faner,
hold dine never parat.
Hold dine røde rekker i teten.
Seieren er vår, kamerat.
Som en trussel fascismen står med væpnet front.
Proletarer, rust til striden. RØD FRONT!

lite overtydande felttog fra AUF

Sissel Rønbeck lyfter ein stein for å sleppe den på eigne føter. Ho angrip Røde Garde for å fare med løgn.

Røde Garde nr. 1 i år har eit oppslag om AUF. Vi hevda at AUF-leiinga er eit kobbel av karrieremakarar som siklar etter godt betalte jobbar i stat, kommune eller LO. Denne påstanden underbygge vi med å vise kva posisjonar tidlegare sentralstyremedlemmar i AUF i dag har havna i. Her er det Sissel Rønbeck rettar skytsen mot oss. Vi har

plassert ein del av personane i gale posisjonar!

Poenget vårt vert berre sterkare underbygd av AUF førkvinn sin korreks. Desse folk skiftar jobbar så fort at det nesten er umogeleg å vere ajour til ei kvar tid.

»Løgnene» våre er at Ulf Sand ikkje er i finansdepartementet men at han er statssekretær i forbrukar- og administrasjonsdepartementet. — Lars Buer han er ikkje lenger personleg sekretær for Gjerde, han har fått seg topp-

stilling i AOF.

— Rolf Lasse Lund er ikkje lenger i AOF, han er for tida personleg sekretær for Gro Harlem Brundtland i Miljødepartementet.

— Børre Pettersen som vi skreiv var i Natur og Miljødepartementet har fått ny jobb, no er han miljøsekretær i LO.

— Eit siste eksempel på kva type »løgn» Sissel Rønbeck angrip oss for er at T.E.Gruer ikkje er i LO, men i »Tarifføringa» eit samarbeidsorgan mellom LO og arbeidsgevarane i Kooperasjonen!

Ja, jobbane dei skiftar raskt innafor »familien», derfor vil vi oppfordre Sissel Rønbeck til å sende oss ei oversiktsliste kvar månad om kvar folk jobbar slik at vi kan følge med i karrieregaloppen.

AUF OG EEC

Men ein viktig feil var det i oppslaget vårt om AUF. I ei setning har vi ei formulering som seier at AUF var for

EEC. Dette stemmer ikkje, men kommentarar er nødvendige. Under EEC kampen gjekk eit stort antall AUF-medlemmar ut av organisasjonen, berre dei mest DNA-lojale folka blei igjen.

Når AUF er DNA sin ungdomsorganisasjon betyr det at dei vil føre moderpartiet sin politikk ut til ungdommen. Og på trass av usemje i EEC-spørsmålet står dei framleis last og brast med DNA.

Sjøl om AUF bestilte 40 eksemplar av Røde Garde nr. 1, så har dei ikkje greidd å finne andre ting å kjøyre ut mot oss. Eikefjord sine svarte løgner, sabotasjen på Nyland osv., har Sissel Rønbeck ikkje turt å ta opp fordi det er sanningar som står ved lag, ho kan på ingen måte motseie det. For ein organisasjon som til og med er så frekk at den kallar seg »arbeiderbevegelses ungdomsorganisasjon» må det nå vel vere harde sanningar å svelge?

LO-leiinga går inn for reallønnsnedslag

Tariffoppgjret i år kjem under den alvorligste krisa sidan 30-talet. Talet på registrerte arbeidslause ligg på godt over 33000, den reelle arbeidsløysa er omlag dobbelt så stor.

Prisstiginga sidan tariffoppgjret for to år sidan er på meir enn 20%, og det er ingen grunn til å tru at prisane vil fye mindre i veret den tida som kjem.

Midt oppe i dette er det at LO, NAF og staten har lagt opp til eit samordna og kombinert oppgjer for på det viset å velte krisa over på arbeidsfolk. Sagt med andre ord: dei går inn for å senke reallønna!

Fredag 13. februar la LO-leiinga fram »krav» til dette tariffoppgjret. Med store oppslag i Arbeiderbladet og Aftenposten vart det forkynt at ramma for oppgjret skal være 11% og at det skal vere forhandlingar om nye tillegg om eit år.

11% lønsauke på eit år kan jo med ein gong hørast ganske bra ut, men vil »kravet» gie oss 11% meir i lønningsspen?

Nei, slett ikkje!!

For å sjå kva desse 11 % inneber, kan me dele »kravet» i 3:

1. 5 % av »kravet» er den arbeidstidsforkortinga som det er meininga skal kome 1. april. Kortare arbeidstid var ein av dei store fleskebitane DNA hadde til valget. Nå skal me betale for valgløfta!! Kravet om kortare arbeidstid er eit sjølsagt krav som ikkje skal blandast inn i tariffoppgjret. På grunn av større tempo, rasjonalisering og auka produktivitet er det klart at me skal ha kortare arbeidstid.
2. Så skulle kravet vere redusert til 6 %. Men nei igjen! Halvparten av dette skal dekkjast av staten. Dei skattepengane me betaler skal med andre ord betale vårt eige lønstillegg! !
3. Det som står att er eit generelt tillegg på skarve 3% eller

75 øre. Når ein set dette opp mot kravet på 25% som ville ha vore brukbart, kan ein sjå kor langt etter ein vil kome. Resultatet av »kravet» til Aspengren og co er eit direkte reallønnsnedslag.

Konklusjonen er at dette tariffoppgjret ikkje vil gje noko. Sjøl om alle krava til LO-leiinga vart gjenomført, så vil det ikkje føre til auke av lønna.

Skal ein klare å oppnå noko må ein satse på dei lokale krava. Folk må førebu seg på å stå på dei lokale krava. Erfaringane frå tidlegare tariffoppgjer seier at det berre er når ein er villig til å kjempe, stole på eigne krefter og er villig til å ta i bruk streikevåpenet ein kan få gjennom bra krav.

Røde Garde har fått tilsendt ei novelle fra en kamerat på Vestlandet som vi trykker her. Vi synes dette er veldig bra, det er faktisk et par år siden vi sist trykte ei novelle i Røde Garde. Det betyr at vi har hatt et stort høl i propagandaen vår, og at vi har latt et

viktig område ligge brakk.

Derfor er det prisverdig at en leser nå sjøl har skrevet ei novelle. Vi er veldig interessert i å få tilsendt flere noveller. Vi tror det er nødvendig med kritikk av og hjelp til de som skriver, og mottar debattinnlegg og kritikk av denne no-

vella med glede, men først og fremst tror vi det er viktig at folk begynner å skrive sjøl, sånn at vi kan bygge opp en liten tradisjon av progressive politiske noveller for ungdom.

Så sett i gang!

red.

NO VIL VI IKKJE LA OSS KUE LENGGER!

Planen var at han skulle lest kvelden før. Historieprøve om mellomkrigstida. Etter nokken avsnitt kom alle diskusjonene mellom han og historielæreren frem i tankene. Den »objektive fremstillingen» i lærebøkene var like falsk som »fredspratet» i Helsingfors. Klassekameratene fulgte med i diskusjonene, og nokken av de var blitt mer og mer enige i at historie er historien om klassekamp, og at lærebøkene derfor ikkje kunne være objektive – og heller ikkje var det.

Morten ga faen i å lese videre. Uansett kor godt han satte seg inn i stoffet – bannkarakter ble det likevel. Sist de hadde prøve skrev han som definisjon på imperialismen de fem punktene Lenin satte opp i sin vitenskapelige analyse. I læreboka sto det: »Imp = (def.) tendens hos et folk til å ville utvide sin makt utover sitt eget område på andre folks bekostning».

Morten hadde lenge tenkt på å slutte skulen. Kaste bort tiden på å lære så mykkje pissprat? – Nei, da var det bedre å få seg en real jobb! For hver dag som gikk, følte han seg mer og mer sløv og frustrert. Dessuten syntes han det var forbannet slitsomt å ta opp alle ting til diskusjon. For det var nok av saker som var galt fremstilt. Av og til orket han ikkje. Satt bare og hørte på lærerens fremstilling av pensum. Følte seg kvalm, og var forbannet på seg sjøl fordi han lot påstandene være uimotsagt. Og libertasvinene hylar om venstreradikal indoktrinering i skulen! Det var til å gapskratte av. – Det ville forresten ikkje bedret så mykkje.

Han skulket skulen den dagen. Lot prøve være prøve, og gikk ned til sentrum. Kjøpte nokken aviser, og slo seg til på en kafe. Ville se om det var en ledig jobb. Ingen notis om det, men til gjengjeld mange som søkte jobb. Vel, han hadde hørt at det var skralt med arbeid no, men så gale hadde han ikkje tenkt det var. Hadde ikkje tenkt så mykkje på det i det hele tatt. Studier og annen vidare utdanning var mer diskutert blant skulekameratene, enn arbeidsmarkedet i dag.

Gikk ut på gaten igjen. Ned på kaien og luffet rundt. Lå mange fiskebåter der, – var visst lite å hente på sjøen for tiden. Konkurransen med de utenlandske trålerne var hard for mange.

tiltak. Skattepengene finansierer kurset, og fabrikkene får en pen fortjeneste. Og de som går på kurset har lite igjen for det, både på kort og lang sikt.»

»Men kordan ska vi kjempe, som du

Morten fant frem til arbeidskontoret. Sto mange unge der, og han kom i snakk med nokken av dem. »Eg begynner vel på skulen til høsten. Bedre enn å gå slik i hvert fall.» Stemmen var fortvilt. »Ja, det ville kapitalistene likt! I stedet for at vi tar opp kampen og slår fast koffor arbeidsledigheten kommer. Forteller at det e det kapitalistiske system som e slik, at det må føre til stadigen kapitalistiske kriser, og at det e arbeiderne og ungene deres som må svi, stramme inn beltene.»

En tredje sa: »Har hørt det skal settes i gang et nytt kurs på fabrikkene.» »Krisearbeid, ja» – det var den andre som snakket igjen. »Det e no også et råttert

sier?» Flere hadde kommet bort til. »Vel, vi kan møtes i kveld og diskutere krisen. Så kan vi lage løpeseddel om det og invitere de høye herrer i styre og stell i byen til et åpent møte.» Ansiktsuttrykkene rundt om skiftet fra sløvheter til optimisme.

Morten så no ting han ikkje hadde sett før. Istedentfor å flykte fra all jævelskapen som skulen la opp til, burde han fortsette ut året. Seinere kunne han få seg en jobb, men akkurat no var det om å gjøre å få flere av skulekameratene til å gjennomskue klassesamfunnet, og sammen ta opp kampen!

lh.

Historias kraftlinjer

av Espen Haavardsholm er et godt eksempel på at progressive forfattere kan stille arbeidet sitt i arbeiderklassens tjeneste. Boka handler om en ung arbeider som reiser til Albania for å finne ut hva sosialisme er. Den er ikke fullkommen – Haavardsholm greier ikke helt å se verden fra en arbeiders synsvinkel, og vi skulle gjerne fått høre mer om Albania istedet for nesten bare om de indre forhold i den gruppa som reiser. Men

Fra feiringa av 1. mai i Tirana, hovedstaden i Albania, i 1974.

boka er blitt lettlest og morsom å lese – og den viser klart forfatterens vilje til å skrive for og om arbeidsfolk. Har du ikke råd til å kjøpe boka, så lån den på biblioteket. Og har de den ikke der, så få dem til å kjøpe den inn!

Espen Haavardsholm
Historiens kraftlinjer
Gyldendal 1975

Bra plater fra svensk Oktober

– På plata »Streik» har holdet i – »Ni alla jordens visegruppa Budkavlen funnet förtryckta, er vill jag egna fram svenske streikeviser fra min sång».

tida 1873–1909. Visene er I Sverige har de etterhvert typiske bruksviser – skrevet blitt flinke til å lage sanger av arbeidsfolk i forbindelse om sosialisme og folkets med ulike streiker, ofte på kampkraft. Dette viser seg kjente melodier så visene også på Fria Proteaterns plate kunne bli spredt rundt om og »Sångar från Ijugarbänken».

bli sunget av mange. En del av Sjøl om det på plata finnes dem blei også trykket opp enkelte sanger om konkrete som skillingstrykk og solgt saker – bl.a. for en gangs for å få litt penger i ei skyld en god politisk vise om slunken streikekasse. Plata er ødelagt storbymiljø – er et godt vitnesbyrd om den hovedinntrykket at dette er nordiske arbeiderklassens alment. Men visene er gode, og kanskje kan det ikke sies kamptradisjoner.

»Om revolutionen kommer for ofte at sosialismen vil til mitt land» heter ei plate seire og at massene er de med Pete Seeger, som blei virkelige heltene. På platas tatt opp på en konsert i kanskje beste vise – om ham Uppsala i 1974. Plata viser at som ikke ble noen aktivist, Seeger konsekvent stiller seg men som ofte ga ei krone til på de undertryktes side, og FNL – blir dette sagt på en det at han trekker erfaringer spesiell måte: »Han gick med fra Kina, Vietnam og Chile, oss andra i ledet, Rune Henry setter perspektiver på de Johansson/ han är en mänska amerikanske folkesangene som du och jag, han var med som er Seegers spesialitet. och tog Saigon.»

Også sjøl om 60-åras perspektivløse prat om fred også dukker fram nå og da på denne plata, er hovedsida det som sies i ei linje i Gunatanamera-slageren som Pete Seeger her gjenreiser og får fram det virkelige inn-

Hålogaland Teater på plate

MAI har gitt ut ei plate er det ikkje stort å si på med songar frå Hålogaland innhaldet – stykket handlar Teater sine to stykkje »Det e om korleis ungdommen ser på her æ høre tel» og »Æ e ikkje ein eigen situasjon, og korleis dei slås for sine rettar gjen-

Første sida frå »Det e her æ høre tel» inneheldt svært I første rekke er det mykje bra om eit fiskevær sin musikken som gjer at ein kamp for å få leve vidare. ikkje heilt får trua på det som Skal ein hindre at været vert skjær. Finn Ludt har her reinfrflytta, treng folket der ein dyrka ein form for »teaterveg. Songane fortel korleis musikk», som har gjeve folket skjønner kva dei må vanskelege melodiar og stole på – staten, eller sine tekstar som stort sett berre egne krefter, og om einskap høver i nett dette teatermellom arbeidsfolk i byen og stykket. Dette er ikkje songar på landet. Stykket set og ungdommen sjølv kan bruke. kampen for vegen i saman- Heller ikkje er musikkforma heng med kampen for sosia- ungdommens musikk. Ein har lismen, og dreg soleis per-prøvd å laga musikk som spektivar framover. Finn »treffer» ungdommen, men Ludt sine melodiar er fine, og det har blitt for mykje litt byggjer godt opp under inn-innvikla jazz, til at ein holdet. Stykket tek opp og verkeleg trur at folka i stykket fører vidare den progressive er dei 16-åringane som vert teatertradisjonen frå »Svart-framstilt.

katten» og »Pendlerne» på ein framifrå måte. Alt i alt er dette likevel ei bra plate, som det er verdt å

»Æ e ikkje aleina» som tek kjøpe. Ho er svert dyktig laga, opp ungdommens kamp for og ein del av songane er eit sted å være, har diverre verkeleg meisterstykkje innan ikkje vorte fullt så bra. Og her progressiv kultur.

No gjærer det att på Spo

no har vi sloss for arbeidstida i to år, og no vil vi ha resultat, sier to unge arbe

Betjeninga ved Oslo Sporveier har i lang tid nå kjempa for å få gjennom kortare arbeidstid. Kampen har vore delt i 2, den eine er å få stadfesta arbeidstida dei nå har til 40 timar i veka, det andre er at det lovframleggjet som nå har kome om kortare arbeidstid og skal gjelde dei. Røde Garde har prata med to ungdommar, Jan og Kari som jobber i Oslo Sporveier for å høyre meir om saka.

– Fortell først litt om korleis arbeidstida de har er.

Kari: Me har 3 skift, det første tek til omlag 04.30 og varer fram til omlag 11.00. Andre skiftet går frå då til omlag 18.00 og siste skiftet frå 18.00 til ein stad mellom 01.00 og 01.50. Dette er normalskifta om ein kan kalle dei det. Innimellom finns det delte skift og andre som tek til og slutter mellom dei andre skifta. Me jobbar 5 dagar så har me fri ein dag og så på jobb igjen. For å få det heile til å gå opp er det nokre fridagar som kjem med jamne mellomrom utanom 6. dagen. På ein 5-dagars periode har me ei kveldsvakt etter fridagen og så kjem 2 midtskift og 2 tidlegskift.

Jan: Det burde jo vere klart for einkvar at me ikkje har »vanleg» arbeidstid, men det ser ut som det finns ein del folk som ikkje vil innsjå det. Nå har arbeidarar med ordinær-tid gått ned frå 48 til 40 timar, noko som jo berre er rett og rimeleg. Men me har på same tida berre gått ned 55 minutt!! Det me krev er at lova om kortare arbeidstid og skal gjelde oss slik at me kan gå ned frå 40 til 38 timar.

– Arbeiderpartiet gjekk til valg på kortare arbeidstid og nå har lovframleggjet kome. Kva var innhaldet?

Jan: Det heiter jo så flott i lovteksta at dei som har den vanskelegaste arbeidstida og dei største ulempene skal gå særst ned. Me skal når alt kjem til alt skal me ikkje få noko i det heile! Situasjonen vert då at me som jobbar skift, eller »turnus» som det skal heite, får den same arbeidstida som folk som går vanleg dagtid!!

Kari: Ein kan jo mest lure på om det er eit av desse »arbeidsuhella» som har vore ute, men det er på ingen måte tilfelle. Når valprogrammet til DNA vert laga, så gjer dei det saman med LO-toppen. LO

har sendt krav til regjeringa om kortare arbeidstid. Til sist har så departementet laga eit lovutkast. Heile tida er det DNA-pampar saka har gått gjennom. Ingen må kome å fortelje meg at dei ikkje »visste om» at me og andre ville falle utanom.

– Foreninga dykkar er med i Norsk Kommuneforbund, kva har dei gjort?

Jan: Norsk Kommuneforbund har hatt godt høve til å syne kva side dei står på i denne saka. Dei har trufast halde tradisjonen sin vedlike og gått **strakt mot** oss. Ein fyr som heiter Oxholm i NKF uttala seg til avisene rett etter at lovutkastet hadde kome og det var klart at me ikkje var

medrekna. Og kva trur du han sa? At han forsvara oss? A nei, ikkje den karen nei. Han slo enkelt og greitt fast at me og ein del andre **ikkje** var medrekna i lova!! Det var det heile. Ikkje noko krav om at me skulle medreknast. Nå er det ikkje det at me hadde venta at han skulle forsvare interessane våre, me kjenner leiinga i NKF for godt til det. Men ein får ein beisk smak i kjeften når ein veit at pampane der lever av dei pengane me betalar forbundet i kontingent.

Kari: Det er kva forbund og LO har »gjort» når det gjeld om lova skal gjelde oss. Ei anna side er kampen me har ført for å stadfeste arbeids-

tida me har i dag til 40 timar. Det er den same saka Holmenkolbanebetjeninga måtte gå i streik for å få stadfesta. Nå har dei gått inn i Oslo Sporveier, og me har fått den situasjonen at dei har fått stadfesta si arbeidstid til 40 timar medan bedriftsleiinga seier at me har 38.19 timar i veka. Også har me akkurat det same turnus-systemet!!

Jan: LO-advokat Nandrup Dahl måtte under HKB-streika innrømme at me og HKB har same arbeidstida. Det var i ei juridisk betenkning han skreiv. Nå har han snudd om og står trufast på bedriftsleiinga si side. Eg har høyrte at han seier han har mista den

rveien

darar til Røde garde

betenkinga han skreiv tidlegare, og så måtte foreninga låne han ein kopi! Både leiinga i NKF og distriktstyre har konsekvent nekta å støtte oss i denne kampen. Distriktstyre-representantar har til og med vore på våre foreningsmøter og sagt at dei ikkje kan uttale seg om saka. Sjøl som privatpersonar nekta dei å uttale seg!

Kari: I denne kampen har vi berre oss sjølve å stole på. Forbundet seier at dei stør oss, men det er ikkje tilfellet. Foreninga vår fatta eit vedtak om eit åpent brev til pressa om forbundets hand-saming av arbeidstidsfor-kortinga. Dette vart først nekta tatt inn i Arbeider-bladet, men så kom det inn delar av det, med eit svar frå forbundsformann Arne Born. Han var så frekk at han sa at forbundet hadde støtta oss *heile tida!* Om dei har støtta oss, så har dei ikkje sagt det, og dei har heller ikkje gjort noko i praksis. Dette er munnsvar frå forbundet. Om det var på det viset, hadde ikkje vi jobba med saka i 2 år utan resultat, og sendt åpent brev til pressa.

Vi får sjå i tariffrevisjonen kor mykje munnsværet deira er verdt. For å kaste blår i øya på oss har dei stilt krav om 36 timers arbeidsveke i revisjonen, men korleis skal dei klare det når dei ikkje klarer å stadfeste arbeidstida til 40 timer? Nei, i denne kampen har vi berre oss sjølve å stole på. Eg og mange med meg her på sporet meiner at streik er den einaste vegen å gå no, Holmenkollarbeidarane synta at det måtte til. Prating og bereskriving har vi hatt nok av no, det har ikkje ført til noko.

Streikende arbeidere på Jøtul holder vakt ved porten

No trengs streike-støttekomiteane!

»Opp som ei løve og ned som ein fell» er eit godt ordtak. Sekretæren i Det Kongelige Norske Arbeiderpartiet synta for ei tid sidan kva som er innholdet i dette ordtaket. Han slo til på førstesidene i dei store avisene, i radio og fjernsyn med grove skyldningar mot Streikestøttekomiteane og mot AKP(m-l). Kor vart det av pengane som streikestøttekomiteane samla inn spurte Leveraas, og ville han det til at pengane gjekk til AKP(m-l). »Prova» og »skjeldene» til Leveraas vart raskt avslørt, og Leveraas tok til å gå ganske stilt i dørene.

Kvifor står sekretæren i DNA fram med slike svarte løgner? Svaret er at Leveraas og DNA/LO-toppen er redde. Dei er redd AKP(m-l), dei er redd Streikestøttekomiteane, klassebevisste arbeidrarar og alt som kan vere progressivt. Leveraas veit at det til tariffoppgjere vil kome streikar og han veit at dei som går ut i streik vil vere avhengige av støtte. For å knekke dei streikane som vil kome går han til ville åtak på streikestøttekomiteane og på kommunistane som spelar ei viktig rolle i støttearbeidet.

Det er forholdsvis lett å samle inn pengar til arbeidrarar som er i streik seier Leveraas. Javisst er det sant. På tross av at Leveraas og hans kampefeller i DNA- og LO-toppen i ein mannsalder

har slåss for å knuse klassekjensla og klassesolidariteten, er det lett å samle streikestøtte. Og det vert stadig lettare ettersom klassekamp-lina får større opplutning.

Leveraas er ein stor hyklar når han prøver å syne »omsyn» for arbeidrar i streik. Når dreiv DNA med innsamlingar til streikande arbeidrar?? Ved Norgas-streika, streika i Sauda, Oslo Sporveier, Holmenkolbanen og ei heil rekkje med andre streikar har DNA hatt rikeleg høve til å støtte streikar. Men DNA har aldri støtta streikande arbeidrarar. Det som har gått igjen frå streik til streik er at DNA har stått på kapitalen si side og kjempa innbitt mot dei som er i streik. LO har store streikekassar som folk frå DNA har kontrollen med. Desse streikekassane har *omtrent aldri* vore nytta til det formålet dei er oppretta for. Og i dei få døma dei har vore nytta, har bidraga vore så små at det ville ha vore umogleg å greie seg berre på dei. Det er ikkje for ingenting at representantar frå Holmenkolbetjeninga, telefonsentral-montørane, heismontørane og Hammerverkarbeidarane gong på gong har understreka at hadde det ikkje vore for streikestøttekomiteane, så hadde dei ikkje klart seg.

Eit godt døme på DNA/LO-pampane sitt »omsyn» for arbeidrarar i streik er streika

på Jøtul. Jern & Metall erklærte streika ulovleg. DNA-arar i Jern & Metall avd. 1 sa at dei støtta streika den første tida. Men då det synta seg at arbeidrarane ville stå fast på krava sine til dei var innfridd fekk pipa til pampane ein annan lyd. Då erklærte dei triumferande i avisene at dei streikande *ikkje* ville få økonomisk støtte frå avdelinga og *dei* ville heller ikkje oppmode folk til å gje pengar. Dei går med andre ord inn for å svelte arbeidrarane tilbake til arbeidet.

Alt dette syner kor viktig rolle streikestøttekomiteane har spelt og kjem til å spele i dei streikane som vil kome under tariffoppgjere. Når Streikestøttekomiteane fungerer skikkeleg og samlar inn mykje pengar, så vil arbeidrarar som går til streik vite at derifrå vil dei i *alle høve* få pengar og støtte. Dette betyr uendeleg mykje for arbeidrarar som er i ferd med å gå ut i streik.

Leveraas og DNA kjører hardt ut mot streikestøttekomiteane fordi dei veit det vil kome streikar ut over våren. Dei vil forråde desse streikane alt nå med å angripa dei som vil samle inn pengar og støtte.

Det beste viset å møte dette angrepet av svarte løgner er å ta aktivt del i streikestøttekomiteane og samle inn så mykje pengar som mogleg.

Over: Party i en luksusleilighet blant Moskvas overklasse. Til Høyre: Luksusrestauranten »Dom Kino»

SLIK LEVER DEN HERSKERKLASS

Under ser vi en del av Bresnjevs sommersted. Til Høyre: Avkommene til de store byråkratene i partitoppen får høye stillinger i f.eks. utenriktjenesten, kommer inn på de fineste skoler osv. Her ser vi Kosygins datter, kledelig antrukket i pels og perler som hun sikkert har slitt hardt for, på en reise til Vest-Europa.

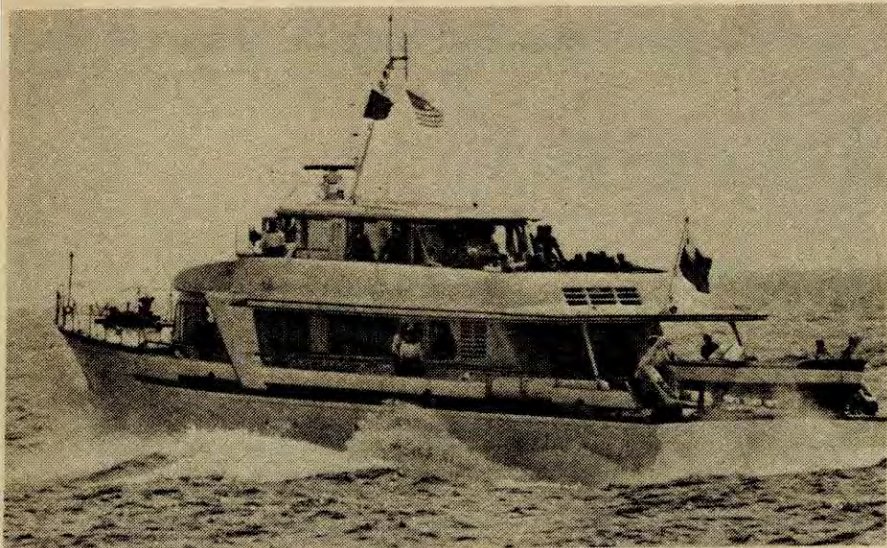

Noen hevder at det er tull når vi marxist-leninister sier at Sovjet er blitt en imperialistisk rovgriks supermakt. »Hvis Sovjet er imperialistisk, må det også være kapitalistisk» sier de og hevder at det ikke finnes klasser og utbytting av arbeidsfolk i Sovjet i dag.

Vi skal ta dem på ordet. Dette bildematerialet som vi viser her er godt som en hvilken som helst grundig analyse av forholda i Sovjet med tall osv. Bildene taler for seg sjøl, og viser forskjellige sider av livet for den privilegerte overklassen i Sovjet i dag.

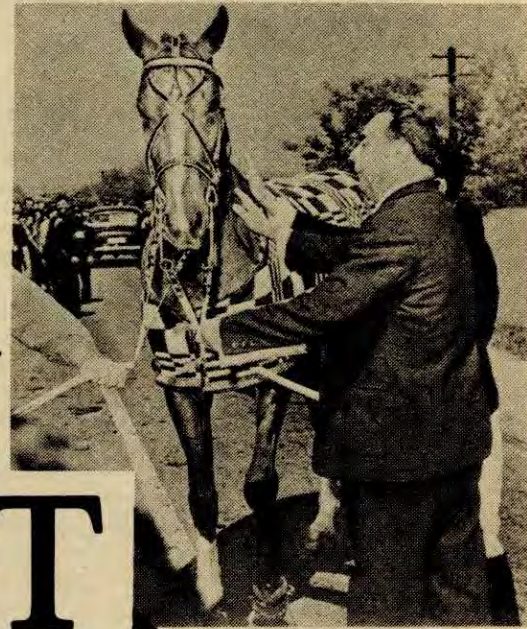
Overklassen, de nye tsarene i Kreml, består først og fremst av den politiske ledelsen i staten, »kommunistpartiet, og av de største bedriftslederne. Disse lever på skyhøye lønninger, handler i spesialbutikker for overklassen, har lustrygter og fashonable landsteder. Bresnjevs sjøl har private biler som f.eks. 3 Rols Royce'er, en Citroen/Maserati, en Ford-Lincoln, Mercedes 450, Cadillac osv. De lever et liv i

Under: En av luksusyaghtene som staten eier og som det nye borgerskapet koser seg med. Til Høyre: Bresjnev i en av sine biler, en Mercedes

NYE EN I SOVJET

Til høyre: Bresjnev med sin veddeløpshest, på sitt sommersted.

utrolig luksus, et liv som finansieres av de arbeidende masser i Sovjet. Bresjnev og hans kompanjonger gasser seg i kaviar, mens matproduksjonen omtrent står stille og Sovjet må importere korn.

I tillegg til sjølve herserklassen finnes et sjikt som ikke har makt, men som er kjøpt opp av herskerne. De har mange av de samme privilegiene som Bresjnev og co. . . På spesialkinoer ser de borgerlige filmer som er forbudt for folket, f.eks. Easy Rider, Midnight Cowboy, Bonnie and Clyde osv. Også de har adgang til spesialforretningene, til fasjonable klubber og restauranter der de lever herrens glade dager.

Det er disse få som utgjør overklassen i Sovjet i dag. Disse lever på arbeidsfolks slit i Sovjet. Det er disse som står bak og har interesse av Sovjets ville opprustning, krigshissing og utbytting av andre land. Det er disse som vil bli styrta av en ny sosialistisk revolusjon i Sovjet, av en ny arbeiderstat bygd på tradisjonene fra Lenins og Stalins tid.

Til venstre: Vanlig folk står i kø for de mest nødvendige varer. Forbruksvareproduksjonen henger etter, og kommer fortsatt til å gjøre det iflg. den nye 5-årsplanen.

Til høyre: Men det nye borgerskapet kan handle i spesialforretninger der alt kan skaffes. Her fra en delikatesseforretning i Moskva.

YLI-landsmøtet:

Fana-opposisjonen slått tilbake

Siste helga i februar avvikla YLI sitt 6. landsmøte i Folkets Hus i Oslo. Som venta ble det et landsmøte der kampen mellom den reaksjonære opposisjonen fra Fana og de som sto på kamplinja kom til å stå hardt. Men vi kan med en gang slå fast at det ble et viktig og vellykka landsmøte for YLI, der opposisjonen fra de reaksjonære var i klart mindretall.

Landsmøtet tok opp en rekke saker av stor betydning, og på alle disse ble det gjort progressive vedtak. Landsmøtet gikk klart i mot Schonbergkomiteens innstilling, og vedtok også et arbeidsprogram for kampen mot denne. I prinsippdiskusjonen om YLI skulle være en kamporganisasjon for yrkesskoleelevenes og lærlingenes interesser, ble det gjort

et klart vedtak for kamporganisasjon. Også i det viktige spørsmålet om økonomien, vedtok landsmøtet at YLI skulle gå inn for sjølberging. I tillegg ble det vedtatt bra resolusjoner om den anti-fascistiske kampen i Spania, om arbeidsløsheten og om kampen for de demokratiske rettighetene bl.a.

Interesseorganisasjonen for 2-årige kombinerte grunnkurs (IKG) hadde helga før vedtatt å oppløse seg sjøl og gå inn i YLI, noe som ble hilst velkommen av landsmøtet.

Landbruksskoleelevene hadde samtidig med YLI-landsmøtet et eget møte der de stifta en egen organisasjon, og begge møtene vedtok hilsener med ønske om gjensidig støtte og samarbeid.

Ole Sortevik ble gjenvalgt som YLIs formann.

SU DREIV PROVOKASJONSVIRKSOMHET PÅ LANDSMØTET

Virksomheten til SU-delegatene kan ikke karakteri-

landsomtets tid, men forslaget blei klart avvist. Ikke før var det over, så skulle sentralstyrets beretning behandles. Og her var de ikke

AUFs skolesekretær Olaug Risanger i felles-fraksjon med Fana-folkene. Seinere kom også SVs representanter til.

seres om noe annet enn reine provokasjoner mot landsmøtet. De åpna friskt med å stille et alternativt forslag til hele dagsorden og skapte med det en debatt som dro ut

snauere enn at de stilte med et alternativt forslag på det også.

Spissen for dette var Arne Svendsen, DU-formann fra Østfold og medlem av lands-

Men alle disse bra vedtakene betyr ikke at det ikke var kamp på landsmøtet: Fana-opposisjonen prøvde seg med sitt mistillitsforslag, men ble klart nedstemt, på tross av støtte fra delegater som var med i Sosialistisk Ungdom.

Og her er vi ved et interessant punkt: Fana-opposisjonen var ganske impotent alt i alt, mens derimot SU klart markerte seg på en lite flatterende måte i de fleste saker. Vi skal gå litt nøyere inn på deres politikk for YLI.

Arne Svendsen, SUs hovedtalsmann, på talerstolen

styret i YLI. I fjor stilte det to delegater fra Østfold på landsmøtet, DU-formann Arne Svendsen, og en fra Fredrikstad yrkesskole. Det samme skjedde i år. Og denne bolde representant for dette framgangsrike fylket som han sjøl leda, skulle nå, uten engang å sitte i sentralstyret presentere en alternativ sentralstyreberetning! Forslaget ble sjølsagt avvist av landsmøtet, men tok en god del av dets dyrebare tid.

FANA-FORSLAGET

Da Svendsen ikke fikk gjennom sitt eget mistillitsforslag, kom vi til Fanas forslag. Svendsen erklærte høylydt fra talerstolen at dette forslaget ville han ikke gi sin stemme til, men da det kom til avstemninga fikk pipa en annen låt, da stemte hele SU-fraksjonen (dvs. 3 delegater) på Fana-forslaget, en yndig allianse med Unge Høyre. Dette var forøvrig ikke noe særegent for denne saka, SU fraksjonerte med både Unge Høyre og AUF under hele landsmøtet (se bildet) og stemte stort sett i sjanne med dem.

Mindre komisk blei det

ikke da det kom til valg av nytt sentralstyre. Per Kristian Granseth – en annen SUEr på møtet – satt i valgkomiteen som la fram en innstilling som var *enstemmig på 14 medlemmer*, og med uenighet på 2. Granseth var en av de det var uenighet på. Da det kom til hans kandidatur så trakk han seg plutselig – fordi han ville føle seg så ensom i sentralstyret! Vi synes dette var feigt, og vil heller foreslå at det opprettes ei egen »personlig»spalte i YLI-avisa for en-somme sentralstyremedlemmer. Kanskje du da får løst dine problemer, Granseth? Mekan til omslag på ett øyeblikk er det lenge sida vi har sett.

SU FOR PARTIPOLITIKK

Bakgrunnen for dette var egentlig at SU mente at sentralstyret skulle være partipolitisk sammensatt, att alle strømninger skulle være representert. Vi kan ikke forstå at dette betyr annet enn at folk fra den reaksjonære Fana opposisjonen skal inn og lede kamporganisasjonen YLI sammen med AUF som er for Schönbergkomiteen! Svendsens forslag på landsstyre-

Ja, så fikk vi da demonstrert hva Unge Høyre mener når de snakker om at NGS må bli mer demokratisk, dvs. at det er høyreflertall. For landsmøtet i NGS i Trondheim først i mars blei den reineste parodi på hva et landsmøte skal være.

Unge Høyre hadde flertall på møtet, og hadde også ansvar for planlegging og innkalling av landsmøtet.

De presenterte først et opplegg for dagsorden som var helt vanvittig, og stemte sjølsagt ned et alternativt dagsordenforslag som de progressive stilte.

Resultatet var at landsmøtet gikk etter Unge Høyre-opplegget, og at landsmøtet blei en leikegrind for NGS-pampene der delegatene omtrent ikke hadde sjanse til å følge med. Eller hør på dette: 1. dag var det 7 sentrale innledninger og 22 forslag til vedtak, dette skulle behandles av delegatene på under 2 timers gruppediskusjon, og en time i plenum. Da gruppe diskusjonen starta var verken gruppeinndeling eller spørsmålene klare! Og videre: 2. dag var det 5 sentrale innledninger og 45 forslag til vedtak! Det var umulig for delegatene å få lest gjennom forslaga engang, og bare selve avstemninga tok over 2 timer!

delsen deres prøvde å pynte litt på forslaga.

SU kom freidig opp og påsto at »linja til MPLA var den beste garanti mot nykolonialisme», men kom på defensiven med en gang, og MPLA-forslaget fikk bare 8 stemmer.

VALGET

Motsigelsene blant de reaksjonære viste seg ennå tydeligere under valget. Da eksisterte det forslag i UH-fraksjonen på at UH skulle ha fra 5 til 10(!) av de 12 i sentralutvalget. Osmundsen sjøl uttalte at det var naturlig at »en gruppe skulle ha flertall i sentralutvalget når denne har flertall på landsmøtet». Her

spørsmål som boikott av skoleutvalgene, vurderinga av »Lik rett til utdanningspolitikken og kampen for de demokratiske rettighetene. Men UHs partipisk og diktatoriske herredømme over landsmøtet gjorde ethvert progressivt vedtak umulig. På saker som var litt kompliserte for UH som f.eks. abortsaka, vrei de seg unna med å vedta at dette ikke var noen skolepolitisk sak, noe som sjølsagt høsta trampeklapp blant UH-gutta. UH markerte seg også ved å gå i mot å støtte og samarbeide med YLI, og ved å gå i mot å forby det nye nazi-partiet.

Som sagt: Landsmøtet var en parodi og et hån mot alt

NGS-landsmøtet: Parodi på demokrati

Resultat: Unge Høyre svingte partipisken og stemte blokk, noen virkelig debatt var ikke mulig.

Sosialistisk Ungdom, som først stemte for UHs dagsordenforslag, skjønte seinere at dette var helt vilt, og tok sjølkritikk på sin stemmegiving.

Da landsmøtet skulle behandle arbeidsprogram for NGS, forelå det ikke engang et skikkelig utkast, og hele behandlinga skulle ta 2 timer i plenum. Det såkalte »arbeidsprogrammet» som ble vedtatt er en samling forslag om konferanser og informasjon (som NGS ikke har penger til) og der alt som kan smake av kamp er radert ut. Unge Høyre stemte blokk mot både at det skulle forberedes aksjoner, mot å støtte arbeidsløs ungdom, mot at jentegruppene skulle få arrangere aksjonsuke for bedre

prevensjonsopplæring, mot alle progressive forslag.

OPERASJON DAGSVERK TIL SØR-SUDAN

Denne debatten var en komisk forestilling. Det eksisterte to forslag til prosjekter i Rhodesia, ZANU-forslaget, og ett som Unge Høyre hadde foreslått. Osmundsen, formannen i NGS, hadde tidligere stemt for at dette skulle betraktes som ett forslag, bl.a. i landsstyret. Her holdt Osmundsen på å begynne å grine fordi han nå gikk tilbake og ville skille forslaga. Rhodesia-forslaget var UHs offisielle linje, men det var Sør-Sudan som gikk gjennom. Dette viser at det var full splitt i UH-fraksjonen, at ledelsen ikke hadde herredømme, og at Unge Høyrefolka i nesten alle saker stemte så reaksjonært som overhodet mulig, sjøl om le-

var det full forvirring i UH-fraksjonen, de villeste måtte ha alt, mens andre prøvde å avgrense seg fra dette åpne provokatoriske forslaget. Forøvrig var SU-eren Einar Bråten oppe og holdt en glødende valgtale for en av UH-folka og omtalte han som »saklig, pålitelig». Resultatet blei 6 UH-folk (inkl. formann Erik Nord med dobbeltstemme, noen UV-folk, et par SU-ere og en fra Rød Ungdom som ble valgt som økonomiansvarlig enda hun hadde stått som forslagsstiller for ZANU-prosjektet.

PROGRESSIVE SAMLA SEG OM RØD UNGDOMS POLITIKK

Når dette er sagt, skal det også sies at landsmøtet på mange måter var vellykka for de progressive. Det herska omtrent full enighet blant alle unntatt UH-folka på viktige

som kan kalles elevdemokrati i NGS. Landsmøtet ble dikttert av Unge Høyres partipisk, og blant alle andre enn UH-folka var det noe bortimot hatsk stemning mot ledelsen. Vi fikk en demonstrasjon av borgerlig reaksjonært maktbruk som savner sidestykke i NGS, og de vedtaka som ble gjort er omtrent verdiløse fordi de er reaksjonære, de er fantastisk dårlig og udemokratisk behandla. Om dette landsmøtet hadde vært tatt opp på film og vist på skolene, hadde ikke UH sittet lenge på tronen.

Men nå er det opp til oss elever å kaste de reaksjonære vekk igjen, slik NGS er i dag er det knapt brukbart til noe som helst, og noen demokratisk kamporganisasjon for elevenes interesser er det på ingen måte.

deltaker

møtet om at styret skulle deles likt mellom AUF, SU og Rød Ungdom er heller ikke noe bedre. Konklusjonen kan ikke bli annet enn at SU er for partipolitikk, og mot at aktivistene skal lede kamporganisasjonen. Hva skal YLI ha landsmøte for da, hvis disse tre organisasjonene skal plukke ut sentralstyret? I sannhet et demokratisk forslag! (Som landsmøtet sjølsagt avviste).

Under landsstyremøtet for landsmøtet forsvant forøvrig to SU-representanter fra møtet på ettermiddagen to dager på rad fordi de skulle »diskutere de samme sakene i et annet og viktigere forum» (les: de skulle på fraksjonsmøte i SU).

Det var ikke overraskende at landsmøtet avviste Svendsen som nestformann med 41 mot 18 stemmer.

Vi har et hav av eksempler

å øse av, men dette får greie seg denne gangen. Poenget er at SU ikke på ett eneste punkt på landsmøtet var villig til å sette yrkesskoleelevenes interesser og de viktigste politiske sakene øverst – de var til og med fraværende under store deler av møtet – tvert i mot så tenkte de bare ut fra sine egne partipolitiske interesser.

Vi noterer med interesse den intime alliansen mellom

SU, AUF og Unge Høyre, deres felles fraksjonering, og felles standpunkter til at YLI skal være sammensatt etter partipolitiske hensyn i ledelsen. På den måten var landsmøtet vellykka, men som en demonstrasjon av SUs vilje og evne til å kjempe for yrkesskoleelevenes interesser var det en ynkelig forestilling i provokasjoner, opportuniste, bakvasking og hykleri fra SUs side.

Den militære situasjonen i Angola er foreløpig avklart. MPLA har «vunnet», og revisjonister verden over hevder at folket har seira under ledelse av MPLA. Men som vi skreiv i lederen i forrige nummer av Røde Garde: «En seier for MPLA nå er, uansett MPLAs ønsker og hensikter, en seier som hviler direkte på russiske bajonetter, og den vil bare kunne opprettholdes ved sosialimperialismens hjelp og støtte.»

Angola — «internasjonale brig eller base for sosialimperialis

HVORFOR MÅTTE MPLA VINNE MILITÆRT?

MPLA har fått militær kontroll over Angola med støtte fra internasjonale krigsforbrytere, og vi har ennå ikke sett slutten på den væpna kampen som må til for Angolas frigjøring. Krigen er over nå som følge av en direkte invasjon av kubanske soldater, frakta til Angola ved hjelp av sovjetisk materiell. Med en slik støtte kunne borgerkrigen umulig fått noe annet utfall. 12 000 kubanske soldater, det er mer enn styrkene tyskerne brukte da de tok Norge i 1940. De kubanske soldatene har kommet dit av to grunner: For det første som Bresjnevs utsendinger og leiesoldater for sosialimperialismens interesser, for det andre fordi Cuba sjøl har svære interesser i fiskerier utafor Angolas kyst.

Krigen i Angola forteller mer enn tall og statistikker at styrkeforholdet mellom de to supermaktene har endra seg i Sovjets favør. Mens Bresnjev for bare 8 år siden var nødt til å forberede USA-imperialismen før han våget å okkupere Tsjekkoslovakia, har Ford og Kissinger vært nødt til å spille rollen som annenfioliner i

Angola. Forsøk på å sende regulære tropper fra USA til Angola ble umulig med nederlaget i Indo-Kina i friskt minne og en sterk opposisjon i USA mot en invasjon fra USA.

Gjennom borgerkrigen i Angola har vi igjen fått vist at alt prat om «avspenning» mellom supermaktene er bløff. Tilbake står de klare fakta som forteller om økt rivalisering mellom supermaktene, økt krigsfare, og Sovjet som den mest aggressive av de to supermaktene.

INGEN INTERNASJONALE BRIGADER I ANGOLA!

Revisjonistene i Norge framstiller det som om de kubanske soldatene har gjort en heltemodig og solidarisk innsats for Angolas frigjøring, ja de er ikke snauere enn at de trekker sammenlikning med de internasjonale brigadene i den spanske borgerkrigen. Dette er det mest gjennomlusa argument som er blitt presentert på revisjonistenes politiske loppemarked.

I den spanske borgerkrigen sloss tusenvis av arbeidere ved sine spanske kameraters side for republikken, mot Francofascismen. Skal Cubas regel-

rette invasjon og overtaking av krigen kunne sammenliknes med dette? Hva med de siste meldingene om at de cubanske soldatene skal bli stående i Angola og få familiene sine over slik at den cubanske kolonien kommer til å bestå av over 40 000 mennesker? Dette er ingenting annet enn invasjon og aggressiv basepolitikk for å sikre sosialimperialismen et

gjort det til Spania heller?

Denne frekke sammenlikninga er en provokasjon mot folket i Angola, mot alle arbeidere, mot et av de stolteste kapitlene i historia!

SU STEPPER VILLIG OPP NÅR BRESJNEV KOMMER MED NYE UTSPILL

En kort oversikt over SUs og KUs standpunkter viser at

støttepunkt i Afrika.

Jaså, internasjonale brigader. Om det nå var sånn, så vil vi nå i alle fall si at det står dårlig til med solidariteten blant revisjonistene unntatt på Cuba, dere har jo ikke meldt dere frivillig en eneste en verken fra SU eller KU! Eller ville dere kanskje ikke

de er villige tjenere for Sovjets aggressive politikk:

— For SU og KU var Sovjets invasjon av Tsjekkoslovakia et beklagelig feilgrep fra et sosialistisk land.

— Da India invaderte Bangladesh med sterk sovjetisk støtte, så var dette progressivt, Sovjet etablerte seg sei-

Lossing av russiske tanks i Angola, Luanda

ner med marinebaser i landet.

– Når Indira Ghandi i India opphever grunnloven, gjennomfører fascistiske overgrep mot befolkninga som inkluderer offentlig henrettelse av marxist-leninister, så er dette »slag mot høyrekreftene» i India.

– Og siste skudd på stammen: Leiesoldater til Angola utsendt på Bresnjev's befaling

ader»

men?

er »internasjonale brigader». Toppen på kransekaka er SU og KUs forslag om at Operasjon Dagsverk skal gå til MPLA.

Det vinnes ikke noe annet uttrykk for dette enn villig lakeitjeneste for Sovjets aggressive interesser.

3. verden- spalta

øst timor

På tross av skarpe fordømmelser i både Hovedforsamlinga og Sikkerhetsrådet i FN, fortsetter det fascistiske Indonesia sin aggresjon overfor folket på Øst-Timor. Men folket kjemper en innbitt og heltmodig kamp for frihet og uavhengighet under ledelse av sin egen frigjøringshær, FRETILIN. En regjeringstalsmann for Den Demokratiske Republikken Øst-Timor, Alarico Fernandez, sa 11. februar at den indonesiske hæren ikke hadde makta å få kontrollen over Øst-Timor sjøl om den væpna intervensjonen til da hadde vart i 2 mnd. De indonesiske styrkene er fullstendig overlegne i militær utrustning, men folket og frigjøringshæren har stor framgang i å tilrane seg fiendens våpen, noe en episode 27. januar til fulle beviser. Da forsøkte 2000 invasjonssoldater å ta byen Babanero, men blei slått resolutt tilbake av frigjøringshæren!

(Peking Review 8/76)

OAU

OAU (Organisasjonen for Afrikansk enhet) holdt sin 26. sesjon i Mosambiks hovedstad Luorenzo Marques i slutten av januar. Konferansen oppfordra folket i det sørlige Afrika til å styrke den væpna kampen mot rasistregimene i kampen for full uavhengighet. I uttalelsen om Zimbabwe (Rhodesia), heter det at det rasistiske Smith-regimet nå bruker taktikken med å vinne tid og skape splittelse mellom frigjøringsbevegelsene, samtidig som det forsterker undertrykkinga. Mot denne taktikken har folket i Zimbabwe bare en ting å gjøre – å forsterke den væpna kampen for uavhengighet og flertallsstyre. Konferansen oppfordra videre medlemslandene til å gi politisk, diplomatisk, moralsk og materiell støtte til frigjøringskampen.

(Peking Review 6/76)

Bli med på sommerleir!

I fjor arrangerte Rød Ungdom tilsammen 10 sommerleire over hele landet der mange hundre ungdommer var samla til ei uke med diskusjoner, veggvisdebatter, seminarer, pluss sjølsagt masse kulturelle og idrettslige aktiviteter og ferie, bading og avslapning. I fjor var de viktigste diskusjonene om supermaktene, om SV, og interessekampen på skoler og arbeidsplasser. Stemninga på fjorårets leire var absolutt på topp, og deltakerne reiste hjem med både nye lærdommer, nye kamerater, og en ferie som hadde gitt mot, ammunisjon og krefter til å ta fatt på nye oppgaver i klassekampen.

Rød Ungdoms sommerleire arrangeres i år for 10. gang på rad, og vi akter å følge opp fjorårets vellykka arrangementer. Når dette skrives er det endelige programmet og leirstedene ennå ikke endelig fastlagt, men slik det ser ut nå vil det i alle fall bli leire på Håøya utafor Oslo i tida 7.–14./8, på Tromøya utafor Arendal i tida 4.–11./7, og videre leire på Møre, i Hordaland, i Trøndelag, Nordland og Troms, de fleste av disse antakelig i begynnelsen av august.

Når det gjelder programmet

så vil en av hoveddiskusjonene antakelig bli »Hva gjør vi når supermaktene angriper Norge?».

HVEM KAN BLI MED?

Rød Ungdoms sommerleire er åpne for alle medlemmer, sympatisører og interesserte i Rød Ungdoms politikk. Prisen på leirene vil i år bli kr. 250,- hvorav kr. 50,- må betales ved påmelding.

PLANLEGG SOMMERFERIEN REVOLUSJONÆRT!

Mange har allerede begynt å legge planer for sommerferien. Vi mener det er viktig at flest mulig progressive ungdommer tar seg tid til ei uke på leir. Da vil du komme styrka tilbake til kampopp-gavene til høsten, og leiren er samtidig ferie som gir deg tilstrekkelig mulighet til å slappe av. Hvis du ikke har vært på leir før, så ta deg gjerne en prat med noen som har vært med for å få vite mer om livet på leiren, og hvordan du skal bli med. Vi oppfordrer alle interesserte til å sende inn slippen under, så skal vi gi deg mer opplysninger om årets leire, tidspunkter og program.

SEND MEG NERMERE OPPLYSNINGER OM RØD
UNGDOMS SOMMERLEIRE:

Navn

Adresse

klipp & kommentar

CYO – nytt ungdomsforbund i USA

I desember avholdt det kommunistiske ungdomsforbundet i USA (Communist Youth Organisation) sin første kongress. Av de over 200 delegatene var vel halvparten ungdom fra minoritetsgrupper som chicanos (mexikanere), Puerto Ricanere og svarte. Hoveddelen av delegatene var unge arbeidere, og i det styret som ble valgt var 7 av 12 fra minoritetene.

På kongressen ble det vedtatt en nesten enstemmig uttalelse som slo fast at CYO «står for sosialismen og proletariatets diktatur». I uttalelsen ble det også slått fast at de to supermaktene USA og Sovjet var verdens folks hovedfiender.

I en tale av formannen, Roy Smith fra Boston (svart), sa han at det var spesielt viktig for ungdommen å studere marxismen-leninismen i forbindelse med de vanskelige oppgavene CYO står overfor.

I et intervju med avisa »The Call» (utgitt av October League) uttalte Smith at det er helt nødvendig for ungdomsforbundet å ha »en breiere og mer uavhengig

Roy Smith holder talen om CYOs oppgaver.

karakter (enn det nye kommunistiske Partiet som kommer til å bli stifta i USA i nær framtid, vår anm.) for å ta seg av ungdommens spesielle problemer. Men ungdomsforbundet må ha den sterkeste mulige enhet med det nye kommunistiske Partiet, arbeiderklassens leder.

Smith pekte ut kampen mot arbeidsløsheten blant ungdommen som den viktigste konkrete oppgave for CYO. I uttalelsen fra kongressen ble det også sagt at denne kampen må knyttes til kampen mot rasediskrimine-

ring, rasjonalisering i utdanninga, politiundertrykking og deportasjoner (utkastning av immigranter til USA) som alle har nøye sammenheng med den økende arbeidsløsheten og det systemet som skaper den sin natur».

Det ble også vedtatt uttalelser om kampen blant de unge kvinnene, og en uttalelse om at CYO må gro røtter i industrien.

Formannen i October League, Mike Klonsy, var tilstede på møtet og ga en solidaritetshilsen på vegne av organisasjonen.

I helga 21/22 februar var det generalforsamling i NSEL – sykepleieelevenes interesseorganisasjon. Generalforsamlinga viste at det hersket stor enighet på de aller fleste viktige saker, f.eks. så ble Distriktshøgskolesystemet avvist med 84 av 86 stemmer. Sykepleieelevene forlanger 3-årig utdanning på egne skoler der både praksis og teoriopplæringa er knytta til sykehuset, og at denne 3-årige utdanninga skal føre fram til offentlig godkjenning.

Videre ble det vedtatt en

slå tilbake

røde garde korrespondent

Riksmålsforbundet har gjennom det nystarta Oslo skolens riksmålsforening gått til åtak på den skriftlege sidemålsopplæringa. Oslo Gymnasutvalg hadde 12/2 eit konfrontasjonsmøte mellom målørsla og Riksmålsforbundet om sidemålet. Dette utvalget er dominert av reaksjonære (Unge Høgre og Moderat Ungdom), og har vedteke å stø riksmålsaksjonen. Riksmålsfolka prøvde å framstille aksjonen i eit de-

røde garde korrespondent

Reiulf Steen på besøk i Tromsø Opp som en løve, ned som en skinnfell

Fredag 30. januar innkalte Tromsø AUF med brask og bram til åpent møte med Reiulf Steen som innleder. I følge forhåndsreklamen i avisene var dette en utfordring til kommunistene, møtet skulle vise at »AKP er demokratiets baktropper». Møtet samla snaue 100 folk, av dem var det mange kaniner og nye og avdanka ordførere. En 10–12 AUFere hadde møtt trofast opp.

Steen åpna med rabiate angrep på kommunistene.

Han rulla opp det vanlige Libertas-arsenalet med beskyldninger om infiltrasjon og undergraving. Om kommunistene sa han at de ville like bra om hue blei kappet av dem. (Hans hemmelige drøm?). Da Steen møtte uventa sterk motstand i debatten, blei han spakere. En kjent Tromsø-kommunist bekrefta Steens påstander om »utplasseringer» i arbeidslivet. »Sjøl blei jeg utplassert da jeg

var 14 år,» fortalte han og la til »jeg blei utplassert av mora mi». Steen fikk en rad konkrete spørsmål om DNAs reaksjonære politikk, bl.a. deres sabotasje av kravet om 50 mil. Han ble spakere da, og tok til å syte over at så mange intelligente og kunnskapsrike unge mennesker gikk hen og ble kommunister i velferdsstaten. »Hva er det ved samfunnet som gjør disse unge så frustrerte», slik gikk

klagesangen. Stenns taktiske kuvending vakte verken beundring eller respekt, og hele møtet gjennom ble DNAs reaksjonære politikk avslørt av folk fra AKP og Rød Ungdom.

AUFs »oppgjør» med kommunistene i Tromsø endte med at Steen nærmest beklaga at møtet var blitt avholdt.

Korrespondent

DISKUSJONSINNLEGG, KOMMENTARER OG KRITIKK KAN SENDES TIL : RØDE GARDE, BOKS 2046, GRUNERLØKKA, OSLO

rekke viktige resolusjoner.
 – Det ble tatt avstand fra helsepersonell som benyttet samvittighetsfriheten i forbindelse med abortingrep til å utestenge en viktig pasient-

NSEL

gruppe, og forbundet NSF ble også kritisert fordi det vedtok samvittighetsfrihet uten å kontakte NSEL.
 – Videre ble det vedtatt en resolusjon som protesterte

mot at ei jente i Bodø som er gravid blir nekta å gå opp til eksamen.

Ellers var møtet også prega av at representanten for sykepleierforbundet NSF blanda seg inn i diskusjonene og prøvde å så splid mellom deltakerne. NSEL er diktatorisk kontrollert av NSF og de resolusjonene som er vedtatt av generalforsamlinga må først godkjennes av forbundet før de er gyldige og kan offentliggjøres, og det er det tvilsomt om forbundet vil

deltaker på gen.fors.

riksmålsreaksjonen

mokratisk lys. Elevane skal få velgja »fritt» om dei vil ha skriftleg sidemålsopplæring. Aksjonen skulle til og med vera til fordel for nynorsken som »litteratur og kulturspråk». Vi frå Norsk Målungdom hevda tvert om at det var ein udemokratisk aksjon som grev grunnen under nynorsk som offisielt skriftmål, jamstelt med bokmål, og går til åtak på dei demokratiske rettane målfolk har kjempa fram. Mindretalet i utvalet dominerte debatten heilt. Dei skar gjennom den reaksjonære riksmålsdemagogien, og fekk klart fram at aksjonen er eit åtak på ny-

norsken og dialektane. Det utvikla seg eit reint målordskifte. Det syntte at medvitte om språkundertrykking og samanhengen mellom nynorsken og dialektane var høgre enn vi hadde venta. Men riksmålfolka sytte fælt fordi »folk ikkje holdt seg til emnet».

Sidemålsopplæringa er sikkert skral. Progressive elevar må gå i brodden for å krevja betre nynorskopplæring. Krev meir nynorsk, og dialektkunnskap som synes samanhengen mellom dialektane og nynorsk!

RG-korrespondent

Torsdag den 17. juli i fjor ble en 17 år gammel yrkeskoleelev fra Bærum myrdet av en forfølgende betjent fra hundepatruljen. Gutten var mistenkt for biltjuveri.

Denne politimannen har nå fått prøvd saka for retten: Resultat: Blank frifinnelse! Retten har godtatt at det var »et uhell» ennå han skjøt på noen få meters hold, og han

eneste tilfelle har de skyldige blitt dømt, i hver eneste av disse sakene har rettsapparatet stått last og brast til forsvar for politiets rett til å slå ned og torturere folk.»

»Men dette og mange andre eksempler har bevist politiets reaksjonære og anti-folkelige karakter. Politiet er en del av statens voldsapparat retta mot arbeiderklassen og dens

morderen frikjent

egentlig ikke skulle ha hatt våpen i det hele tatt!

Resultatet av denne farsen av en rettsak bekrefter til fulle den uttalelsen som Rød Ungdoms Arbeidsutvalg sendte ut rett etter mordet. Der het det bl.a.:

»Dette er det foreløpig groveste av politiets overgrep mot folk i den siste tida. De siste par åra har vi vært vitne til en rekke tilfeller der politiet har mishandlet, slått og torturert både arrestanter og uskyldige. . . . Ikke i ett

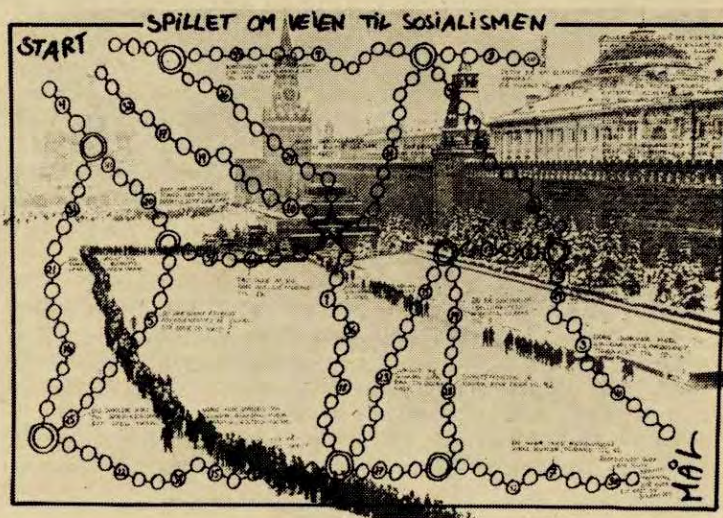
allierte, retta mot opprør og alt som skaper uorden i og truer borgerskapets makt. Politimordet på denne 17 år gamle gutten er et direkte resultat av dette, av politiets klassekarakter, av politiopp-gaver og opplæring.»

Og videre: »Rettsapparatet står aktivt vakt om politiets rett til å mishandle, slå og til og med myrde når de finner det for godt».

SIGNAL

Siste nummer av »Signal», et blad utgitt av »Kommunistisk» Ungdom inneholder en del virkelig kostelige saker. Blant de mest avanserte er et spill som heter »Spillet om veien til sosialismen». Det hele foregår på korrekt lyserød bakgrunn med bilde av Kreml og den Røde Plass i Moskva. Blant de fiffigste stikkordene nevner vi i fleng: »Skjegget sitter fast i postkassa når du deler ut løpesedler. Stå over ett kast, og du blir fri», (felt merka AKP) »Dette er en blindvei. Gå tilbake til start!»

Videre »Du samler inn penger til streikekomiteen. Ett steg fram». Men det som gir hele 15 skritt fram er »Kys på kinnet av Bresjnjev, rykk fram til 40!» Konklusjon: Ikke noe hjelper så mye på veien til sosialismen som å bli kysset av Bresjnjev! Humor? Langt derifra! Tvert i mot ganske riktig: En god del folk har fått oppleve Bresjnjev sitt Judas-kys som veien til å bli bastet og bundet til Kreml. Vi foreslår at dette spillet utgis i nyutgave som KUs program!

«Vi går nå inn i fasen mot fascismen»

intervju med representanter for den nasjonale ledelsen i JCE(m-l)

Røde Garde bringer her et intervju vi har hatt med representanter for den nasjonale ledelsen i Spanias Kommunistiske Ungdom, JCE(m-l) etter Francos død.

Mens borgerskap og revisjonister verden over proklamerte at med Juan Carlos ville demokratisering og reformer prege Spania, innså det spanske folket ganske raskt at her hadde de med en person å gjøre som var et ekte barn av Franco, en fascist, en representant for den samme herskende klassen. Juan Carlos ga et begrensa amnesti til fanger, men lot de fleste sitte igjen, samtidig som han tok nye. Kravet om frigivelse av de politiske fangene er ett av de viktigste i massebevegelsen i Spania i dag.

Juan Carlos sin finansminister utstedte i desember en lov om lønnsstopp. Dette hadde en eksplosiv virkning i den spanske arbeiderklassen — Spania har i dag Europas høyeste inflasjonsrate, over 1 million er arbeidsløse fra før av, og i deler av Spania lider folk reglerett nød og sulter.

Dette er bakgrunnen for den store streikebølgen som spredte seg fra slutten av desember, først med streiken i Metroen i Madrid, siden spredte den seg raskt til jernbanen, posten, telegraf og telefon, og til store bedrifter som f.eks. ITT/Standard.

OSO — fagforeningsopposisjonen som er med i FRAP — stilte parolen om streik, ikke bare for de økonomiske krava, men for frigivelse av alle politiske fanger.

I dag er det streiker hver dag over hele Spania, iflg. offisielle tall fra fascistregimet var det over en halv million streikende bare i Madrid i midten av januar, i Barcelona har det vært de største massedemonstrasjonene siden den spanske borgerkrigen.

Hvilken stilling tar så revisjonistene til denne massebevegelsen? Delvis prøver de å henge seg på, men tendensen er at de går mer og mer åpent ut mot aksjonene. Den ledende revisjonistiske fagforeningslederen Camacho hevdet at det var »provokatører som starta streiken i Metroen (undergrunnsbanen) i Madrid» og gikk åpent mot streiken fra første stund. Revisjonistene kjører nederlagslinje i streikene, prøver å få arbeiderne til å gi opp med den begrunnelsen at »Vi har ikke styrke nok, vi kan ikke fortsette», og videre »Streiker vi mere nå så kan vi framprovosere et kupp fra høyresida» osv. I demonstrasjoner som blir angrepet av fascistpolitiet, gir revisjonistene seg med en gang og sier at en ikke skal ta kamp med politiet »fordi politifolkene er en del av folket». Dette mens det blir skutt mot demonstrantene!

Massebevegelsen i Spania i dag er den største siden krigen, og den er bare begynnelsen på et større oppgjør med fascistene der de to linjene i kampen vil komme mer og mer tydelig fram: På den ene sida revisjonistene som prøver å stoppe og begrense bevegelsen, beholde monarkiet og samarbeide med høyrekreftene. På den andre sida FRAP, PCE(m-l) og JCE(m-l)s linje: For en demokratisk republikk, og revolusjonær væpna kamp mot fascismen, den eneste veien som kan styrte Franco-fascismens 40-årige styre og som i dag har kujonen Juan Carlos på sin trone.

STØTT FRAP!

— Hva har Francos død betydd for ungdommen og det spanske folket?

— For det første er det en enorm glede å vite at dette fascistiske udyret som har brakt folket vårt så mye sorg og ulykke, nå endelig er under torva. Francos død har vært feira i hvert hjem, hvert boligstrøk, på hver arbeids-

plass, i enhver avkrok av landet. Man må forstå at vi ikke har kunnet uttrykke all den gleden vi hadde ønska, men de fascistiske undertrykkingslovene kan ikke forhindre at vårt folk ville ha tømt tusenvis av flasker for å feire et så etterlengta øyeblikk.

Det groteske skuespillet for

Revisjonisten Carillo til oligarkiet(herskerklassen): Er dette nok? (På lappene står: Nei til proletariatets diktatur, Nei til proletarisk internasjonalisme, Nei til revolusjonær vold). Karikatur fra PCE(m-l)s ukeavis »Vanguardia Obrera».

med væpna kamp

å holde ham i live har vist hele folket det frankistiske regimets svakheter: De forskjellige delene av undertrykkerklassen kunne ikke bli enige om i hvilken form de skulle fortsette å utbytte folket. Nå har de gjenoppretta kongedømmet, men denne løsninga tilfredsstillter heller ikke alle.

Franco døde midt i en svær økonomisk, politisk og sosial krise. Våre revolusjonære aksjoner har fått alle planene deres til å vakle: De ønska et fasadebytte som tillot dem å nærme seg det kapitalistiske Europa. Gjennom streiker og demonstrasjoner, og henrettelser av fascistiske utført av væpna kommandogrupper av FRAP, har diktaturet blitt tvunget til å vise sitt sanne ansikt: Det ansikt de har hatt overfor det spanske folket i 40 år, og som fortsatt står etter Francos død, men som de har forsøkt å skjule og prøvd å få folkene til å glemme.

Vi holder fast på at Franco er død, men frankismen fortsetter. Juan Carlos er et ekte barn av frankismen.

Fra en ulovlig demonstrasjon i Spania. Partiets fane til høyre, FRAPs til venstre.

— De borgerlige og reaksjonære og pressa i vårt land sier at Juan Carlos vil «demokratisere» Spania. Hva mener dere om dette?

— Det overrasker oss ikke at de sier det, men hele den internasjonale reaksjonen er interessert i at alt fortsetter som før i Spania. Hverken amerikanerne (som kontrollerer de viktigste bransjene i landets økonomi, har mer enn 30.000 soldater, 30 baser og militære installasjoner — blant annet en base for atomubåter), de russiske sosialimperialistene (som sikler

etter den strategiske stillinga vårt land har og forsøker å trenge seg inn), eller de kapitalistiske europeiske regjeringene, vil at en utvikling med folkelig kamp skal starte.

Derfor: Sjøl om solidaritetsaksjonene med de dødsdømte i høst har tvunget regjeringer noen steder til å vise avsky mot sånne åpne metoder for fascistisk undertrykking, så har de nå snudd totalt og støtter kujonen Juan Carlos etter at Franco døde.

De har «glem» at folket vårt er dypt republikansk, at

det sloss i 3 år med våpen i hånd for å forsvare Republikken, og at det fascistiske kongedømmet er mer forhatt enn noensinne.

Vi kan spørre alle de som forsikrer oss om at tingene forandrer seg i Spania: Hva har Juan Carlos gjort etter at de satte ham på tronen? Jo han har fryst fast lønningene, økt prisene, fortsatt å fylle fengslene og torturkamrene med ungdom og antifascistiske kjempere, sendt 2000 soldater til Sahara, gitt en illusjon av et «amnesti» for vanlige fanger, borgerlige storsvindlere og noen politiske fanger. (Størsteparten av fangene fra FRAP og ETA er fortsatt fengsla og «amnestiet» når ikke dem.)

Vi kan også spørre dem: Hvilke institusjoner i det fascistiske statsapparatet er forandra? Folket har framleis ikke streikerrett, rett til å demonstrere og holde møter, mange har ikke engang rett til arbeid (iflg. *offisielle* tall er det 1.000.000 arbeidsløse), retten til å bo og arbeide i fedrelandet (bare i Europa er det 3.000.000 emigranter), retten til kultur osv.

Det fascistiske undertrykkingsapparatet fungerer fortsatt: Torturistene, de som myrder demonstranter, de fascistiske bandene, vokterne av storkapitalens interesser, de får fortsatt sove trygt i husene sine. Med kujonen Juan Carlos har ikke noe vesentlig forandra seg — og kan heller ikke forandre seg.

Juan Carlos er et misfoster av Franco, skapt av ham og

spanske anti-fascister risikerer 110 års fengsel

Franco-fascismen er ikke borte med Francos død, det ser vi tydelig på Juan Carlos-regimets fortsatte arrestasjoner av anti-fascister i Spania. «Amnestiet» som ble gitt for politiske fanger, gjelder ikke aktivister fra FRAP og ETA, og det tas stadig nye fanger.

Nå står to unge FRAP-aktivister igjen for «retten» i Valencia, og de risikerer hver 110 års fengsel. De to, Beatriz Rodriguez og Jose Gares er tiltalt for å være medlemmer av FRAP og PCE (m-l). De ble arrestert i september i fjor, og har blitt holdt innesperret uten at det har vært fnugg av bevis mot dem. På tross av hard tortur med bl.a. elektriske sjokk, har

det ikke lyktes fascistene å få en eneste opplysning ut av dem. Beatriz Rodriguez har

Beatriz Rodriguez.

levd i illegalitet siden 1973 da hennes mann ble arrestert og dømt til 15 år i det politiske

fengslet i Madrid, Carabanchel. Da hun gikk i illegalitet, var hun gravid i 5. mnd. Hennes sønn ble født mens hun ble holdt skjult for politiet, og de har nesten ikke vært i kontakt med hverandre etter det.

Disse rettsakene kan innvarsle en ny offensiv fra fascistene mot progressive i Spania, og derfor er det viktig at protester fra alle hold sendes til den spanske ambassaden, Oscars gate 35, Oslo 2. Kopier av uttalelser må sendes også til Fritt Spania-komiteen c/o DNS, Slemdalsvegen 7, Oslo 3, slik at de kan viderebefordre uttalelsene til den spanske anti-fascistiske bevegelsen.

plassert som statsoverhode av de samme herskerslektene som urettmessig har holdt på makta i nesten 40 år.

— Hvordan er forholda for den spanske ungdommen under fascismen?

— Under et fascistisk diktatur er ungdommen dobbelt undertrykt: For det første som en del av folket, men også fordi de er unge. I Spania er lærlingene og de unge arbeiderne alltid de hardest undertrykte. Mange ganger får de ikke arbeidskontrakt før de er 22 eller 23 år og kommer tilbake fra militæret. De er de første til å bli sparka når det er arbeidsløshet. De har ikke muligheter til å skaffe seg en kulturell eller teknisk utdanning. (På universitetene er det 1 % som kommer fra arbeiderklassen).

På landsbygda er leveforholda så elendige at flertallet av bygdene ikke har ungdom, for når de blir 16/17 år flytter de inn til byen eller til utlandet for å prøve å få arbeid.

Mulighetene til kulturell aktivitet i sin alminnelighet og utviklinga av hver enkelt nasjon er praktisk talt null.

Soldatene har 18 mnd. tvungen verneplikt under et fascistisk militærsystem. Når som helst kan de bli sendt til å slåss mot broderfolket i spansk Sahara. Men folket i Sahara har reist seg mot den yankee-frankistiske dominansen under ledelse av FPOLISARIO.

Utbyttinga av de unge jentene er utrolig sterk. F.eks. blir de ikke regna som myndige før de er 25 år. For gutter er dette 21 år. Det er alltid forskjell i lønn for samme arbeid som gutter og jenter utfører.

Dette er bare noen få fakta. Man må også huske at ungdommen er de mest direkte ofrene for den fascistiske undertrykkinga. Det er nok å minnes alderen på de 5 antifascistene som nylig ble myrda av diktaturet.

— Hvilken betydning har solidaritetsaksjonene i vårt land og i hele verden hatt for kampen deres?

— For oss, som unge marxist-leninistiske kommunister har det vært noe virkelig viktig i disse flotte aksjonene av internasjonalt solidaritet, noe som vi gjerne vil gjengjælde.

Som de fleste veit så var tre

av de fem anti-fascistiske heltene som ble grusomt henretta av det fascistiske regimet, medlemmer av PCE(m-l) og FRAP. Disse modige kameratene har gitt det kjæreste de eide — sjølv livet — i forsvar av marxismen-leninismen, den eneste revolusjonære ideologien folket kan nå endelig frihet med.

Den revolusjonære og anti-fascistiske ungdommen i deres land, som har blitt mobilisert mange steder med deres organisasjon i spissen for å redde livet til de fem, som har beundra heltemotet til de militante spanjolene som møtte døden med besluttomhet i forsvar for sine idealer, har forstått at den væpna kampen er den eneste veien til frihet og uavhengighet i Spania. Dette har vært meget viktig for oss som for all marxist-leninistisk ungdom.

På den andre sida har solidaritetsmobiliseringene som er gjennomført i andre land vært av uvurderlig verdi for ungdommen og vårt folk. Vi har merka at det ikke finnes grenser som skiller folkene våre når det gjelder å slåss mot og nedkjempe fascismen. Vi har sett at ånden fra de Internasjonale Brigadene — der mange av deres landsmenn deltok, og som vi som ungdom ikke har kjent men som vi har beundra så mye — har gjenoppstått. Vi har sett hvordan disse aksjonene sammen med vår direkte kamp har gitt diktaturet harde slag og har tvunget dem til å vike tilbake og oppheve noen dødsdommer.

— Kan dere kort si noe om JCE(m-l)s historie?

— Fra -68 begynte de første kjernene av unge marxist-leninister å danne seg i Spania rundt PCE(m-l). Disse vokste og utvikla seg i flere byer og noen landdistrikter. De arbeidet for å forsvare ungdommens interesser, spre marxismen-leninismen mot revisjonismen, og førte hard kamp mot fascist-diktaturet og deres støtter, de amerikanske imperialistene for å nå fram til målet: En føderativ folkerepublikk gjennom folkekrigen.

I 1972 fikk organisasjonen stor framgang gjennom å avsløre den revisjonistiske ungdomsorganisasjonen som ledes av Carillogruppa, og vi styrka våre rekker i stor grad med kjempende ungdom fra

deres grunnplan. Vi kunne da regne med medlemmer i alle de viktigste regionene av landet. Og vi hadde begynt å drive fram ulike masseorganisasjoner som FEDEM og å styrke andre som allerede fantes (som FUDE). Derfor kunne vi feire stiftelseskongress under ledelse av PCE(m-l) i august 74. Der ble statuttene godkjent, organer for landsomfattende ledelse valgt, og vi tok et eget navn og starta en egen avis som landsomfattende talerør for JCE(m-l): JOVEN GUARDIA (Unge Garde).

JCE(m-l) er uløselig knytta til Partiet, og vår viktigste oppgave er å mobilisere ungdommen, organisere dem, og forberede dem på kampens revolusjonære utvikling under Partiet og FRAPs ledelse.

— Hvilke oppgaver har JCE(m-l) akkurat nå?

— Som marxist-leninistisk organisasjon arbeider vi på alle felter blant ungdommen. Vi arbeider på yrkesskoler, på fabrikker med mye ungdom, på universitetet og skolene, og blant soldatene. På alle disse områdene arbeider vi for å mobiliserer ungdommen for dagskrava sine og for de politiske krava. Vi forbereder ungdommen til å prege aksjonene sine med revolusjonær vold, den eneste mulige veien i vårt land til å oppnå et hvilket som helst krav, og for å gi svar som fortjent på regimets terroristiske vold.

Vi fortsetter veien med å forberede betingelsene for væpna kamp for som vi allerede før har sagt så lever vi under et fascistisk regime, og den eneste måten å gjøre slutt på det er folkekrigen. Vår linje er å bruke en hvilken som helst forandring, hvor liten den enn måtte være, til å øke kampen. Derfor er våre paroler mot gjenopprettinga av kongedømmet: Død over kongen — leve republikken/ Øyeblikkelig frihet for alle politiske fanger og tilbake-reise for alle som er i eksil/ Annulering av de grusomme dommene som ble gitt i de summariske militærretts-sakene mot kjempere fra FRAP og ETA/ Øyeblikkelig oppløsning av undertrykkingsmaskineriet/ Demokratiske rettigheter og sjølråderett for alle de spanske folkene. Vi sprer også parolen om desertering til soldater som kan bli sendt til Sahara, og oppfordrer

soldatene som allerede er der til å gå over i FPOLISARIOs rekker.

— Hva gjør revisjonistene i denne situasjonen?

— For det første må vi si at utviklinga av vår organisasjon har medført nesten fullstendig utslettelse av den carillistiske ungdomsorganisasjonen, av det lille som er igjen av den er nesten alt i emigrasjon.

Likevel fortsetter Carillo å rette seg til ungdommen. Og hans hensikt er — helt for-gjeves — at de skal ta veien med pasifisme og samarbeid med diktaturet. Hans for-ræderi er så stort at han nå har gått over til faktisk samarbeid med det fascistiske kongedømmet og han oppfordrer folket til å stoppe kampene og vente på at diktaturet skal avvikle seg sjøl og gi rettighetene til folket. Disse revisjonistiske kujon-standpunktene til sosialimperialismens agent nr. 1 i Spania, blir logisk nok forakta og angrepet av ungdommen som er den mest kamplystne delen av folket.

— Hvordan kan den anti-fascistiske ungdommen i vårt land støtte deres kamp?

— Som dere veit er kampen vår veldig vanskelig og den trenger politisk og økonomisk støtte og solidaritet fra all ungdom. Ungdommen bør være oppmerksomme på alle manøvrene for støtte til det fascistiske kongedømmet i Spania fra den reaksjonære regjeringa i deres land, for å anklage og angripe denne støtten.

Vi ber dere gjøre kampen vår kjent med alle mulige midler — ved å følge eksemplet til kameratene i Rød Ungdom — og organisere alle slags solidaritetsaksjoner blant folket. For å få til dette oppfordrer vi dere til å utbre FRAP-komiteene som støtter kampen vår. Vi trenger også økonomisk støtte. Kampforholda som diktaturet påtvinger oss gjør at mange kjempere må dra fra jobben, familien osv. Andre som er fengsel kan ikke besøke familien. Vi trenger virkelig den økonomiske støtten dere kan gi oss for å møte disse og andre nødvendigheter.

Av støtteaksjonene for kampen vår, ber vi dere spesielt om å spre oppfordringa om boikott av turismen til Spania — en sak som kan ramme diktaturets interesser alvorlig.

AUF for husleieøkning

AUF prøver å framstille seg sjøl som en »interesseorganisasjon» som sloss for ungdommen. At akkurat det motsatte er tilfelle, fikk vi et godt bevis på her i Hybelhuset, da administrasjonen planla husleieøkning på 50 kroner. Folk i huset var forbanna over at de måtte betale 400 kr. for en liten

hybel, og det blei samla inn underskrifter mot dette. De fleste skreiv under. YLI støtta oss i denne kampen, og YLIs representant i styret var aleine om å stemme mot husleieøkning da det blei tatt opp på et styremøte.

Men hva gjorde AUF – »ungdommens interesseorganisasjon»? Represen-

tanten deres i styret stemte sammen med endel andre DNA/LO-pamper for husleieøkninga. Snakk om ungdomsfiendtlig politikk. Trur de at en yrkesskoleelev har så god råd at han kan spytte ut 400 kr. (125 kr. mer enn borteboerstipendet) i måneden uten å blunke? I tilfelle er AUF så langt borte

fra virkeligheten som det går an å komme.

Dette eksempelet lært oss at AUF står for kapitalens interesser, og at det bare er YLI vi kan stole på i kampen for våre interesser.

RG-korrespondent, Yrkesskolenes Hybelhus i Oslo.

nynazister på Katta i Trondheim

For en tid siden ble det slått opp en veggavis på Katta i Trondheim, der det stod at det var danna Norsk Front på skolen. Alle anti-kommunistere ble oppfordra til å bli med på å bekjempe kommunistene.

Personen som viste seg å stå bak veggavisa, var Unge Høyre-medlemmet: Arve Gr. Etter at det ble kjent hvem han var, følte U.H. seg tvunget til å »oppfordre» ham til å gå ut av organisasjonen, for at de sjøl ikke skulle miste masken. Progressive elever reagerte med avsky på dannelsen av Norsk Front på skolen, og flere klasser fattet avskyresolusjoner, hvor de fordømte sterkt det som var skjedd.

Nazisten, Arve Gr

jobba i NGS-basisgruppa på skolen, og det ble stilt krav om å ekskludere ham derfra.

På dette svarte fjorårets formann i Katta U. H. med ei veggavis der han gikk inn for at nazisten skulle ha »samme rettigheter som enhver annen person», og ikke skulle ekskluderes fra basisgruppa, eller noen annen forening på skolen. De som gikk inn for eksklusjon, kalte U. H. fyren for »nasjonalister eller fascistere, i og med at de forfølger og diskriminerer denne (disse) elev(ene).

SU på skolen tok først avstand fra å forby det nye nazi-partiet, men vakla til slutt over på det riktige standpunktet, og gikk inn for forbud.

RG-korrespondent Trondheim

røde garde korrespondent

basisgruppekonferanse på Ski

I helga 7–8. februar var 34 representanter for basisgrupper på gymnas fra Østlandet/Sørlandet samla til konferanse på Ski i Akershus. Blant de emnene konferansen tok for seg var basisgruppearbeidet, spørsmålet om hvilken linje NGS skulle følge, kamplinja eller prate-linja, landsmøtet i NGS og de sakene som skal opp der, og en del viktige resolusjoner. Med stort flertall ble det vedtatt uttalelser som ga full støtte til Hammerverk-arbeiderne, en resolusjon som krevde forbud av det nye nazi-partiet, og en resolusjon som krevde at NGS skulle kjempe for jentenes krav om sjølbestemt abort.

I en uttalelse om basisgruppene het det bl.a. »NGS har i dag for få basisgrupper. Det er viktig at det blir skipa basisgrupper på alle skoler... Aktive basisgrupper er ein føresetnad for at NGS skal bli ein organisasjon som tener oss elever, ein kamporganisasjon.

I elevvørsla i dag står det opp mot dette ein reaksjonær korridorpolitikk, som Unge Høyre går i spissen for. Denne politikken, som bygger på at

det einaste virkemiddelet vårt skal være at topplanet i NGS fører forhandlingar med staten, tener i røynda staten sine åtak på elevvørsla. Ein av dei viktigaste oppgåvene til basisgruppene må derfor vere å nedkjempe Unge Høyre og dei elevfiendtlige linene deira.»

hemmelig YLI-møte i UH-regi

Unge Høyre har nå to baller i luften for å prøve å knekke YLI: Om ikke mistillitsforslag fra Rana går igjennom på YLIs landsmøte, og YLI fortsatt stiller seg på kamplinja, så kommer de antakelig til å gå inn for en ny organisasjon.

I helga 21/22 februar ble det avholdt et møte i Bardufoss som var forberedt og innkalt av Unge Høyregutten Yngve Nilsen, elevrådsformann på Tromsø Yrkesskole. Møtet samla hele 4 yrkesskoler og valgte et arbeidsutvalg som skal forberede stiftelseslandsmøtet i Harstad til en ny konkurrerende organisasjon til YLI. Til møtet som skal holdes

29. mars vil det bli sendt invitasjon til alle videregående skoler med praktiske fag.

Alle de som deltok på møtet i Bardufoss er kjent i distriktet som aktive reaksjonære og YLI-motstandere, folk som i høst har gått i spissen for å få skolene sine ut av YLI. De forberedte møtet i hemmelighet, og folk som Røde Garde har snakka med som sitter i elevrådet på Tromsø yrkesskole, forteller at de visste ingenting om det på forhånd ennå to fra elevrådsstyret deltok på møtet. Til de andre skolene ble invitasjonen sendt bare til elevrådsformennene.

Det er helt klart at det er

Unge Høyre som står bak dette initiativet gjennom Yngve Nilsen, formann i elevrådet på Tromsø. Dette viser klart at Unge Høyre har som mål å ødelegge yrkesskoleelevens organisasjon og opprette en samarbeidsorganisasjon med staten. Det viser også Unge Høyres råtne taktikk i denne saka: På den ene sida jobber de innafor YLI for å prøve å få gjennom mistillit der, og når ikke det lykkes, så har de en ny organisasjon i bakhanda.

Alle yrkesskoleelever må tilbakevise dette råtne forsøket på å danne en rein samarbeidsorganisasjon som skal konkurrere med YLI.

Fra YLI-landsmøtet.

Brundalen yrkesskole

inn i YLI

Den største yrkesskolen i Trondheim, Brundalen videregående skole, har nylig meldt seg inn i YLI. RØDE GARDE har fått tak i tre YLI-aktivister fra skolen, for å høre om hvordan de sjøl blei med i YLI-arbeid, og om det arbeidet som blei drevet for å få skolen med i YLI. De tre yrkesskoleelevene er Tone, Tore og Oddvar.

RØDE GARDE: På hvilken måte ble dere med i YLI-arbeidet?

Oddvar: Jeg fikk først høre om YLI da jeg gikk på en mindre yrkesskole i fjor, men denne skolen var ikke medlem av YLI, og det var heller ingen YLI-aktivitet på skolen. Da jeg begynte på Brundalen, fikk jeg for første gang YLI-avisa. Det jeg leste i avisa gjaldt meg og alle andre yrkesskoleelever. Jeg ville være med på å jobbe for yrkesskoleelevenes interesser, så jeg skreiv inn til YLI med en gang for å bli medlem.

Tone: Jeg ble med i YLI-arbeidet etter at en aktivist i klassen hadde diskutert mye med meg. I klassen hadde vi mange diskusjoner om bl.a. aksjoner i forbindelse med statsbudsjettet og Laksevåg-saka. Hver gang det var noe jeg lurte på, fikk jeg diskutert det med YLI-aktivister. En viktig sak vi diskuterte var om YLI skal ta stilling til andre

saker enn rein skolepolitikk. Vi støttet for eksempel Hitra-streiken, og det mener jeg var helt riktig. Landbruksfag-skolen jobber sammen med YLI. Elevene der skal bli bønder, og vi skal bli arbeidere. Vi må støtte hverandre. Tore: Jeg var innstilt på å jobbe med YLI-arbeid med en gang jeg begynte på skolen. Jeg jobba spesielt med Laksevågsaka, som jeg syntes var spesielt viktig. Vi delte ut YLI-avisa, skreiv veggaviser, og like før jul fikk vi i gang ei YLI-gruppe på skolen.

Røde Garde: Det er blitt kjørt en enorm hetskampanje mot YLI, som skal framstille YLI som en organisasjon bare kommunister kan bli medlem av. Har elevene på skolen bitt på denne hetsen?

Oddvar: Jeg kan nevne et eksempel på slik hets. En AUfer i klassen har gjort hva han har kunnet for å svarte YLI. Når vi i klassen diskuterte for og imot YLI, prøvde

han å dreie diskusjonen til å bli for og imot AKP(m-l).

Når det gjaldt Laksevågsaka oppnådde han å få store deler av klassen med seg. Men etter jul har dette snudd seg, og vi hadde flertall for YLI i klassen ved avstemning. Han ble avslørt som det han egentlig var, han ønsket ingen kamporganisasjon for yrkesskoleelevene.

En annen AUfer sa på allmannamøte at vi gikk på skolen for å lære og ikke for å streike. Hvis vi ble med i YLI spådde han at det ville bli streik hver dag.

Disse AUferne har forresten prata om planer de har med å gi ut en »alternativ avis» til YLI-avisa. Der skal de skrive om arbeidsløsheten sier de. I den forbindelse kan det jo være interessant å se hva moderpartiet til AUF, nemlig DNA, gjør med arbeidsløsheten. De gjør ingenting, tvert i mot er det DNA som har ansvaret for den.

Tone: Det er viktig at vi yrkesskoleelever står sammen i kampen mot Skjønbergkomiteen, som betyr sterk svekkelse av fagutdanninga. Men hva hadde vi vel vist om Skjønbergkomiteens planer hvis det ikke hadde vært for YLI? Ingenting! Det ville blitt snikinnført uten noen informasjon til yrkesskoleelevene. YLI går til aktiv kamp mot statens planer for yrkesskolene. Vi mener det er viktig at alle yrkesskoleelever er med i denne kampen. Vi trenger aktive YLI grupper på alle skoler.

Tore: Det er en stor seier for yrkesskoleelevenes interesser at Brudalen er blitt med i YLI. Men det er viktig at aktiviteten også her på skolen styrkes. Målsetninga vår er å få aktivisert alle som er for YLI på skolen i aktivt arbeid, og at vi kan overbevise de som stemte mot YLI eller var i tvil, om at vi trenger YLI.